ਮੇਰੇ ਰਾਹ-[illegible]

(੧) ਸਾਹਿਤਕਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ
- ਟੀ. ਸੀ. [illegible]

(੨) ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਤੇ ਪਾਤਰਾਂ ਨਾਲ - [illegible]
[illegible] (ਉਰਦੂ [illegible])

(੩) ਸਾਂਗੀਤ [illegible] (1901 ਈ.)

(੪) ਸੰਗੀਤ [illegible] ਤੇ [illegible]
(1915 ਈ.)

(੫) [illegible] ਪਰਮ-ਲਿਖੀ [illegible] ਤੇ [illegible]
[illegible]

(੬) [illegible] ਨਾਮਦੇ - [illegible]

(੭) ਕਿਸ਼ਨ ਲਾਲ [illegible] (1904 ਈ.)
- [illegible]

(੮) ਸੱਸੀ ਪੁੰਨੂੰ [illegible]

[illegible]

ਪੁਰਤੰਨ ਨਾਟਕ

ਭਰਥਰੀ

ਗੋਪੀ ਚੰਦ

੧੫੭

੨੫

ਨਵਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗ

ਸੰਗੀਤ

ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਤੇ ਭਰਥਰੀ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ

ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਬਜਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਕੇਵਲ ਟਾਈਟਲ ਭਾਰਤ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਛਪਿਆ

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਸਾਂਗੀਤ ਰਾਜਾ ਗੋਪੀਚੰਦ ਭਰਥਰੀ ਲਿਖਤੇ॥

॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਸ਼ੁਭ ਘੜੀ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਸੋ ਧਰ ਦੇਵੀ ਕਾ ਧਿਆਨ। ਗੋਪੀਚੰਦ ਲੀਲਾ ਕਹੂੰ ਸੁਧਾਰਾ ਨਗਰ ਸੁਥਾਂਨ॥ ਚੌਬੋਲ॥ ਪਜਾਰੇ ਜੀ ਧਾਰਾ ਨਗਰ ਸੁਥਾਨ ਭਏ ਗੋਪੀਚੰਦ ਰਾਜਾ॥ਤਪੈ ਧਰਮਕਾ ਰਾਜ ਕਰਤ ਹੈ ਸਭਕੇ ਕਾਜਾ॥ਪਜਾਰੇ ਜੀ ਹਸਤੀ ਘੂੰਮੈ ਦੁਆਰ ਬਜੈ ਨੌਬਤ ਕਾ ਵਾਜਾ॥ਲਛਮਣ ਹੈ ਆਧੀਨ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਰਾਖੋ ਲਾਜਾ॥ ਦੋ: ॥ ਰਤਨ ਕੁਵਰ ਰਾਨੀ ਕਹੈ ਸੁਣੋ ਅਭੈਸਿੰਘ ਬਾਤ ॥ ਤੁਮ ਜਾਵੋ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਤੋ ਰਾਜਾ [illegible] ਸਾਥ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਰਾਜਾ ਲਾਵੋ ਸਾਥ ਕਹੈ ਕਾਮਨ ਰੰਗ [illegible]ੀ ॥ ਰਾਮ ਰਸੋਈ ਆਜ ਤਯਾਰ ਮੈਹਲੋਂ ਮੈਂ ਕੀਨੀ॥ ਪਜਾਰੇ ਜੀ ਜਾਨਾਂ ਤੁਮਹਿ ਜ਼ਰੂਰ ਅਰਜ਼ ਤੁਮਸੇ ਕਰਦੀਨੀ॥ ਰਾਤ ਭਈ ਬਦਖ਼ਾਬ ਰੈਨ ਮੈਂ ਭਈ ਵਿਹੀਨੀ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਕਰ ਜੋਰੈ ਅਰਜ਼ੀ ਕਰੈ ਸੁਨ ਰਾਨੀ ਮੇਰੀ ਬਾਤ। ਨਜਾਵ ਪੜੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਤੋ ਉਠਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਤ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਉਠਤੇਹੀ ਪ੍ਰਭਾਤ ਨਜਾਵ ਰਾਜਾ ਪੈਆਵੈ॥ਬੈਠੇਂ ਗੇ ਪ੍ਰਭਾਤ ਨਿਆਵ ਕਾ ਪਾਰ ਨਾ ਪਾਵੈ ॥ ਰਾਨੀ ਜੀਵੈ ਰਾਜਾ ਮਹਾ-ਰਾਜਾ ਦੇਸ ਕੇ ਰਾਜ ਕਹਾਵੈਂ॥ਲਾਊਂ ਕੈਸੇ ਬੋਲ ਬਚਨ ਸਤਿ

ਕੇ ਸਮਝਾਵੈਂ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਹੁਕਮ ਹਮਾਰਾ ਮੰਨੀਏ ਤੁਮਕੋ ਹੋਤ ਅਵੇਰ ॥ ਲਾਵੇ ਕੁਵਰ ਬੁਲਾਇਕੇ ਤੋ ਨਿਆਉ ਕਰਨ ਗੇ ਫੇਰ॥ਚੌਂ:॥ ਪਜਾਰੇ ਜੀ ਨਜਾਵ ਨਾ ਰਹੀ ਫੇਰ ਅਰਜ ਇਕ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੀ॥ਭੋਜਨ ਭਏ ਤਯਾਰ ਭਰੀ ਸ੍ਵਰਨ ਕੀ ਥਾਰੀ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਕਿਉਂ ਠਾਂਢੇ ਕਰੋ ਕਿਉਂ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰੀ॥ਵੇਮੇਰੇ ਭਰਤਾਰ ਨਾਰ ਮੈਂ ਉਨਕੋ ਪਜਾਰੀ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਹਮ ਨੌਕਰ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਦਈ ਨੌਕਰੀ ਬਤਾਇ ॥ ਲਾਊਂ ਕੈਸੇ ਬੋਲ ਕੇ ਰਾਜਾ ਬਹੁਰ ਰਿਸਾਇ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ਰਾਨੀਜੀ ਬਹੁਤ ਰਿਸਾਇ ਰਾਜਾ ਬੈਠੇ ਜਹਾਂ ਨਜਾਵ ਚੁਕਾਵੇ ॥ ਲੈਕਰ ਕੋਟੜਾ ਹਾਥਮਾਰ ਮੇਰੀ ਖਾਲ ਉਡਾਵੇ ॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਤੁਮਹੋ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਹੁਕਮ ਹਮ ਜਾਇ ਸੁਨਾਵੇ ॥ ਚਾਰ ਘੜੀ ਗ਼ਮ ਖਾਓ ਬੋਲ ਰਾਜਾਕੋ ਲਾਵੈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਦੂਨੀ ਤਲਬ ਚੁਕਾਇ ਦੂ ਬਾਕ[illegible] ਇਨਾਮ॥ ਰਾਜਾ ਕੋ ਜਾਇ ਬੁਲਾਦੇ ਤੋ ਪਰੇ ਮਹਲ ਮੇ[illegible] ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਜਾਰੇ ਜੀ ਮੈਹਲ ਮੇਂ ਪਰੈ ਕਾਮ ਹਮੇਂ ਤੂੰ ਕਿਆ ਸਮਝਾਵੇ ॥ ਹਮਕੋ ਹੋਇ ਕਲੇਸ਼ ਬੋਲ ਕਿਉਂਨਾਂ ਰਾਜਾ ਲਾਵੈ ॥ ਪਿਆਰੇਜੀ ਰਹੀ ਦੀਨਤਾ ਛਾਇ ਖੜਾ ਕਿਉਂ ਦੇਰ ਲਗਾਵੇ॥ਗੁਣ ਭੂਲੂੰਗੀ ਨਾਹਿ ਜ਼ੈਹਰ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਵੈ ॥ ਦੋਹਾ॥ ਮਨਮੇਂ ਗਿਆਨ ਉਪਾਇਕੈ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਸੁਮਾਰ ॥ ਹਮ ਨੌਕਰ ਸ੍ਰਕਾਰਕੇ ਤੁਮ ਹੋ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਤੁਮਹੋ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਜਾਊਂ ॥ ਸੁੰਦੀ ਛੇਉੜੀ ਛੋੜ ਮੈਹਲ ਕੋ ਕੈ ਜਾਊਂ ॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਵੈ ਰਾਜਾ

ਮਹਾਰਾਜ ਨੌਕਰੀ ਉਨਕੀ ਪਾਊਂ ॥ ਹਮਕੋ ਦੇ ਸਮਝਾਇ ਅਰਜ ਅਪਨੀ ਸਮਝਾਊਂ ॥ ਦੋਹਾ ॥ ਮਨਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰੋ ਆਨ ਪੜੇ ਕੁਛ ਕਾਮ ॥ ਰਾਜਾ ਦੇਇ ਛਡਾਇ ਤੌ ਘਰ ਬੈਠੇ ਲੌ ਦਾਮ॥ ਚੌਃ ॥ਘਰ ਬੈਠੇ ਲੌ ਦਾਮ ਨੌਕਰੀ ਭੇਜੂ ਤੇਰੇ॥ ਛੋੜ ਤੁਝੇ ਨਾ ਰਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਨੌਕਰ ਮੇਰੇ॥ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਰਾਜਾ ਦੂੰ ਸਮਝਾਇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਫੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥ ਬਹੁਤ ਕਰੂੰਗੀ ਪਿਆਰ ਰਹੇ ਡੇਓਢੀ ਦੇ ਨੇੜੇ॥ ਪਿਆਰੇਜੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਦਰ-ਬਾਰ ਅਰਜ ਇਕ ਸੁਨੀ ਹਮਾਰੀ ॥ ਕੈਸੇ ਲਾਊਂ ਬੋਲ ਭਰੀ ਸਾਰੀ ਸਰਦਾਰੀ॥ਰਾਨੀਜੀ ਬੈਠੇਹੈਂ ਸਰਦਾਰ ਬਡੇਛਤ੍ਰਧਾਰੀ ॥ ਹੋਰਹੀ ਜੈਜੈਕਾਰ ਨਾਚਨੀ ਅਪੱਛਰਾਂ ਸਾਰੀ ॥ ਦੋਃ ॥ਰਾਤ ਖ਼ਾਬ ਹਮਕੋ ਭਇ ਪਰੈਨਹੀਂ ਚਿਤਕੋ ਚੈਨ॥ਸੁਨੋ ਮੇਰੇਖਾਬਕੀ ਤੋ ਬੈਰਨ ਹੋਗਿਆ ਰੈਨ॥ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਪੈਗਈ ਵੈਰਾਨ ਰੈਨ ਕਦੀ ਨਾ ਹਮਸੇ ਕਾਟੀ ॥ਮਨਮੈ ਭਇ ਕਲੇਸ਼ ਪਲੰਘ ਕੀ ਟੂਟੀ ਪਾਟੀ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਨਥਨੀ ਰਹੀ ਬਲ ਖਾਇ ਲੁੱਥੀ ਰੇਸ਼ਮ ਕੀ ਆਟੀ॥ਵਿਗੜ ਗਏ ਸੰਗਾਰ ਸਾਸ ਕੀ ਚੂਰਨਕੀ ਫਾਟੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਨੀਕੇ ਸੁਨਕਰ ਬਚਨ ਧਰੈ ਕੁੰਵਰ ਕੋ ਧਯਾਨ॥ ਸੁੰਦੀ ਡਯੋਢੀ ਛੋੜ ਚਲੇ ਤਬੈ ਅਭੈ ਸਿੰਘ ਜਵਾਨ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਚਲੇ ਅਭੈ-ਸਿੰਘ ਜ੍ਵਾਨ ਨਿਕਟ ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਏ॥ਕਰ ਜੋਰੇ ਅਰਜ ਦੂਰ ਸੇ ਅਰਜ ਲਗਾਏ॥ਰਾਜਾ ਜੀ ਆਨ ਪੜੈ ਕੋਈ ਕਾਮ ਮੈਹਲ ਮੈ ਹਾਲ ਬੁਲਾਏ ॥ ਚਲੋ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਬਚਨ ਐਸੇ ਸਮ-

ਚਾਏ॥ਦੋ॥ ਸੁਨਰਾਜਾ ਬਚਨ ਉਠੇ ਜਲਦੀਨਗਾਵ ਢੁਕਾਇ ॥ ਨੀਰ ਗਰਮ ਧ੍ਰਵਾਇ ਕਰ ਤੌ ਸੈਂਧਾ ਲੀਯੋ ਮਿਲਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਪਜਾਰੇ ਜੀ ਸੈਂਧਾ ਲੀਯੋ ਮਿਲਾਇ ਨੀਰ ਮੈਂ ਨੀਰ ਸਮੋਇ ॥ ਚੰਦਨ ਚੌਕੀ ਡਾਰ ਕੁਵਰ ਨੈ ਨ੍ਹਾਨ ਸੰਜੋਏ॥ ਪਿ- ਆਰੇ ਜੀ ਕੰਚਨ ਬਨੇ ਸ੍ਰੀਰ ਨਾਰਮੇ ਮਲ ਕਰ ਧੋਏ॥ ਲਈ ਸੁਮ੍ਰਨੀ ਹਾਥ ਰਤਨ ਮੈਂ ਲਾਲ ਪਰੋਏ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ਰਾਜਾ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਸਮੈ ਕੌਨਕਰੈਗਾਹੋੜ॥ ਹਮਆਏਰਨਵਾਸਕੀਸੁਣੀ ਡਜੋਢੀਛੋੜ॥ਚੌ॥ਸੁਨੀਡਜੋਢੀ ਛੋੜ ਅਰਜਤੋਸੁਨੋ ਹਮਾਰੀ ॥ ਸੁਨੀਹੈ ਰਨਵਾਸ ਖੁਲੇਹੈਪੋਲਦੁਆਰੀ ॥ ਰਾਜਾਜੀਦੂਤੀਫਿਰੈ ਅਨੇਕ ਸੋਚ ਮਨਮੇਂ ਹੈ ਭਾਰੀ॥ਕਹੋਮੈਹਲਮੇਂਜ ਇਕਹਾਂਚਲੇ ਸੰਗ ਤੁਮਾਰੀ ॥ਦੋਹਰਾ ॥ਹੰਸਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵਤੇ ਸੁਨੋ ਅਭੈ ਸਿੰਘ ਬਾਤ॥ਨੈਕ ਜ਼ਰਾ ਗ਼ਮ ਖਾਇ ਤੋ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤੁਮਾਰੇਸਾਥ॥ ਚੌ॥ਚਲੇਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਕਿਉਤੇਰੀ ਜੀ ਘਬ੍ਰਾਵੈ॥ਧਰਸੂਰਜ ਕੋ ਧਿਆਨ ਮਗਨ ਹੋ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵੈ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀਆ ਭੂਖਨ ਸਿੰਗਾਰਰਹਸਕੈਅਧਕ ਬਨਾਵੈ॥ ਮੈਂ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਸੰਗ ਜ਼ਰਾ ਸੀ ਬਿਲਮ ਲਗਾਵੈ॥ ਦੋਹਾ ॥ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਮਹਾਂਰਾਜ ਹੋਕਿਆ ਤੁਮਕੋ ਸੰਦੇਹ॥ਹਮ ਨੌਕਰਖਾਸ੍ਰਸ ਕੇ ਤੌ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਸੁਨ ਲੇਹ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ ਸੁਨਲੇ ਨੌਕਰੀ ਪਾਊਂ ਦੂਨੀ ॥ ਹਮੇਂ ਬੜਾ ਹੈ ਸੋਚ ਪੜੀ ਹੈ ਡੇਉਢੀ ਸੁੰਞੀ ॥ ਰਜਾ ਜ। ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਮਹਾਰਾਜ ਮੰਗ ਊਂ ਹਾਥੀ ਖੂਨੀ ॥ ਖੜੀ ਪਾਲਕੀ ਸਜੀ ਜੜੇ ਨਗ ਹੀਰੇ ਚੂਨੀ

॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁਨ ਬਚਨ ਰਾਜਾ ਉਠੇ ਜਲਦੀ ਨਸ਼ਾਵ ਚੁਕਾਇ॥ਹੌਦਾ ਰਤਨ ਜੜਾਉ ਕਾ ਤੋ ਝੋੜਾ ਝੁਲਮ ਰਖਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਝੋਤਾ ਝੁਰਮ ਵਿਖਾਇ ਚੜ੍ਹੇ ਹਾਥੀ ਅਸ੍ਵਾਰੀ॥ ਬੋਲਤ ਚਲੇ ਨਕੀਬ ਕਰੀ ਮੈਹਲਨ ਕੀ ਤਯਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਉਤਰੇ ਡੇਉਢੀ ਜਾਇ ਜੁਰੀ ਸਭ ਹੀ ਸਰਦਾਰੀ॥ ਰਾਜਮੈਹਲ ਮੇ ਗਏ ਵਹਾਂ ਖੜੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ॥ਦੋ:॥ ਰਤਨ ਕੌਰ ਰਾਨੀ ਖੜੀ ਸ੍ਵਰਨ ਝਰੀ ਖਰੀ ਹਾਥ ॥ ਪੱਗ ਧੋਇ ਮਲ ਮੀਡਕੈ ਫੂਲੀ ਅੰਗ ਨ ਸਮਾਤ ॥ ਚੌ: ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਫੂਲੀ ਅੰਗ ਨ ਸਮਾਤ ਕਰੀ ਭੋਜਨ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ॥ ਛੱਤੀ ਮੇਂ ਪਕਵਾਨ ਧਰੀ ਸ੍ਵਰਨ ਕੀ ਥਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਠਾਢੇ ਕਰੇ ਵਿਆਰ ਸੁਨੋ ਇਕ ਅਰਜ ਹਮਾਰੀ॥ ਭੋਜਨ ਜੀ ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਪਰਵਾਰੀ॥ ਦੋਹਾ ॥ਪ੍ਰਿਥਮ ਗਰੀ ਮੂੰਹ ਮੈਂ ਦਈ ਦੂਜੇ ਦੀਏ ਉਠਾਇ॥ਪਾਂਚ ਗ੍ਰਾਸ ਮੁਖ ਮੈ ਦੀਏ ਤੌ ਥਾਰ ਦੀਯੋ ਸਰਕਾਇ ॥ਚੌਬੋਲਾ॥ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਥਾਰ ਦੀਯੋ ਸ੍ਰਕਾਇ ਸੋਕ ਮਨ ਮਹਿਨਾ ਕੀਏ ॥ ਸ੍ਵਰਨ ਝਾਰੀ ਹਾਥ ਰਹਿਸ ਗੰਗਾ ਜਲ ਪੀਏ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਾਗਰ ਪਾਨ ਮੰਗਾਇ ਕੁਵਰ ਮੁਖ ਬੀੜਾ ਦੀਏ ॥ਦ੍ਰਪਨ ਮੇਂ ਮੁਖ ਦੇਖ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਜਬ ਲੀਏ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਰ ਜੋਰੇ ਅਰਜ਼ ਕਰੇ ਵਹੁ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਨਾਰ ॥ ਆਜ ਰਹੋ ਰਨਵਾਸ ਮੇਂ ਜੋ ਸੁਨੋ ਮੇਰੇ ਭਰਤਾਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੁਨੋ ਮੇਰੇ ਭਰਤਾਰ ਮੈਂ ਹੂ ਚਰਨੋ ਕੀ ਦਾਸੀ ॥ ਮਨ ਕੇ ਮਿਟ ਗਏ ਸੋਚ ਰਹੀ ਨਾ ਹਮੇਂ ਉਦਾਸੀ॥ਰਾਜਾ ਜੀ ਦੂੰਗੀ ਪਲੰਘ

ਵਛਾਏ ਸੇਜ ਫੂਲਨ ਕੀ ਖਾਸੀ ॥ ਪੌੜੇ ਸੁਖਕੀ ਨੀਂਦ ਨਗਰ ਧਾਰਾ ਕੇ ਵਾਸੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਮੈਨਾਂਵੰਤੀ ਮਾਂ ਕਹੇ ਕੰਚਨ ਬਨੇ ਸਰੀਰ॥ ਸੂਰਤ ਦੇਵੀ ਲਾਲਕੀ ਤੋਂ ਢਰੈ ਨੈਨੋਂ ਮੈਂ ਨੀਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਢਰੇ ਨੈਨੋਂ ਮੈਂ ਨੀਰ ਭਏ ਦੁਖ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ॥ਰੋਵੈ ਜ਼ਾਰ ਬੇਜ਼ਾਰ ਕਹੈ ਗੋਪੀ ੰਦ ਪਿਆਰਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਉਮਰ ਕਟੀ ਕੁਛ ਨਾਹਿ ਕਾਲ ਕੇ ਹਾਥ ਦੋਧਾਰਾ ॥ ਸਾਬਤਿ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ ਕਾਲ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਮਾਰਾ ॥

ਜਵਾਬ ਗੋਪੀਚੰਦ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਜ ਮੇਰਾ ਇਸ ਦੇਸ ਮੇਂ ਕਹੂੰ ਕਿਸੀ ਸੇ ੰਚ॥ ਸਤਬਚਨਬਤਲਾਇਦੇਸੋਤੁਮਕੋਕਿਆਹੈਸੋਚ॥ਚੌ:॥ਮਾਤਾਜੀ ਤੁਮਕੋਕਿਆਹੈਸੋਚਕਹੋਤੋਮਨਕੀਬਾਣੀ॥ ਰੋਏ ਜ਼ਾਰਬੇਜ਼ਾਰਭਰੇ ਨੈਨਨ ਮੈਂ ਪਾਨੀ ॥ਮਾਤਾਜੀ ਹਸਤੀ ਘੂੰਮੇ ਦੁਆਰ ਘਰ ਸੋਲਾ ਸੌਗਾਨੀ॥ ਕਿਆ ਦੁਖ ਵਿਆਪਾ ਤੋਹਿ ਤੂੰ ਮਨ ਮੈਂ ਕਿਆ ਠਾਨੀ ॥ ਹਰਾ ॥ ਜਾ ਮੈਹਲੋਂ ਮਾਤਾ ਖੜੀ ਬੋਲੀ ਬਚਨ ਸੁਮਾਰ ॥ ਸੁਭ ਘੜੀ ਪੈਦਾ ਭਏ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ॥

ਚੌ: ॥ ਬੇਟਾ ਜੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਔਤਾਰ ਭਏ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਰਾਜਾ ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਯਾਂ ਬਨੀ ਪਾਂਵ ਮੇਰੇ ਪਦਮ ਵਿਰਾਜਾ ॥ ਬੇਟਾ ਜੀ ਹਾਲ ਫਕੀਰੀ ਲਹੋ ਕਰੋ ਮਤ ਆਪ ਅਕਾਜਾ ॥ ਜੋਗੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਕਾਲ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਗਾਜਾ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਕ ਤਨ ਕਾ ਪਰਵਾਰ ਹੈ ਐਸੇ ਕੀਏ ਵਿਯੋਗ ॥ ਕੁਟੰਬ ਲਜਾਈ ਹੋਈ ਗਈ ਤੋ ਕੈਸੇ ਸਾਧੋ ਯੋਗ ॥ ਚੌ: ॥ ਮਾਤਾ

ਜੀ ਕੈਸੇ ਸਾਧੂ ਜੋਗ ਦਾਗ ਕੁਲ ਕੋ ਆਵੈ ॥ ਇਕ ਛੱਤ੍ਰਰਾਜ ਸਮੀਪ ਪਰਜਾ ਸੁਖ ਰਾਵੈ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਵਨ ਭਈ ਬੈਰਨ ਹਮਸੇ ਕਿਆ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਸੁਮਾਰ ਨਾਹੱਕ ਮੈਂ ਜੋਗ ਲਿਆਵੈ ॥ ਚੌਂ: ॥ ਬੇਟਾਜੀ ਲੋਗ ਹੱਸੇਂਗੇ ਨਾਹੀਂ ਮੇਰੇ ਗੋਪੀਚੰਦ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸੂਰਤ ਪਰ ਕੁਰਬਾਨ ਮੇਰੇ ਨੈਨਨ ਕੇ ਤਾਰੇ ॥ ਬੇਟਾ ਜੀ ਲੌ ਫਕੀਰੀ ਹਾਲ ਭਾਗ ਉਦੇ ਹੋਂ ਹਮਾਰੇ ॥ ਛੋੜੋ ਰਾਜ ਕਾ ਮੋਹ ਬਚਨ ਤੂੰ ਮਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥ਦੋ: ॥ ਇਕ ਛਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਹੈ ਇਕ ਤਨਕਾ ਪ੍ਰਵਾਰ॥ਕੈਸੇ ਜਾਊਂ ਛੋੜ ਕੈ ਜੋ ਸੋਲਾ ਸੈ ਨਾਰ ॥ਚੌਂ:॥ ਮਾਤਾਜੀ ਘਰ ਸੋਲਾ ਸੈਨਾਰ ਇਨੈਂ ਮੈਂ ਕਹਾਵਿਸਾਰੂੰ॥ਹਮਕੋ ਦੇ ਇਸ੍ਰਾਪਜੋਗਮੈਂ ਕੈਸੇ ਸਾਧੂੰ॥ਮਾਤਾਜੀ ਹਮ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜਕਿਸੀਕੀਨਹੀਂ ਸਹਾਰੂੰ ॥ ਉਠੇ ਰਾਜ ਕਾ ਤੇਜ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਮਾਰੂੰ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ਮਨ ਮਾਰੋ ਤਨ ਵਸਕਰੋ ਸੁਨ ਗੋਪੀਚੰਦ ਲਾਲ ॥ ਕਾਯਾ ਅਮ੍ਰ ਹੋ ਜਾਇਗੀ ਤੁਮ ਲੇ ਲੌ ਫਕੀਰੀ ਹਾਲ॥ਰੇਖਤਾ॥ ਬੇਟਾਜੀਲੇਲੈ ਫਕੀਰੀ ਹਾਲ ਤਜੋ ਸੋਲਾ ਸੈ ਰਾਨੀ ॥ ਸਿਰ ਪਰ ਡੋਲੈ ਕਾਲ ਫਿਰੈ ਮੌਤਹੀ ਮੌਤ ਨਸ਼ਾਨੀ ॥ ਬੇਟਾਜੀ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾਕੈ ਰਾਜ ਕਹੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਨਾ ਮਾਨੀ॥ ਹੂਏ ਭਸਮ ਕੇ ਢੇਰ ਬਸਾਏ ਊ ਪਰ ਪਾਨੀ॥ ਦੋ: ॥ਸਦਾ ਕਿਸੀਕੀ ਨਾ ਰਹੀ ਯੇ ਜਗਮੇਂ ਵਜ-ਹਾਰ ॥ ਭਵਸਾਗਰ ਮੇਂ ਆਇਕੇ ਬਹਜੇ ਜਾਤ ਸੰਸਾਰ ॥ਚੌਂ:॥ ਮਾਤਾਜੀਵਹਜੇ ਜਾਤ ਸੰਸਾਰ ਜਗਤ ਸੁਨਜੇ ਸੁਪਨੇ ਕੀਮਾਯਾ ॥ ਮਸਤਕਮੇਰਾ ਭਾਗ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਬਨਾਯਾ॥ਮਾਤਾਜੀਰਾਜ

ਕਰਨ ਦੇ ਮੋਹਿ ਅਮਰ ਰਹਤੀ ਨਹੀਂ ਕਾਂਧਾ॥ਕਹੈ ਰਾਮਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰ ਜਿਨਕਾ ਨਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਅਰੇਬੇਟਾ ਸੁਨ ਬਾਵਰੇ ਤੁਮ ਮਾਤਾ ਕੀ ਬਾਤ॥ਦਿਨਾਂ ਚਾਰ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਫੇਰ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੇਟਾਜੀ ਫੇਰ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ ਲੋਭ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਧਾਰਾ॥ ਯਾਂਸੇਬਚਾ ਨ ਕੋ ਲੋਭਨੈ ਸਬਕੋ ਮਾਰਾ ॥ਬੇਟਾਜੀ ਜਿਨਸੇ ਤਿਆਗੇ ਮੋਹ ਉਤ੍ਰ ਗਏ ਪ੍ਰਲੀ ਪਾਰਾ॥ ਛੋਡਰਾਜਕਾ ਮੋਹ ਬਚਨ ਤੂੰ ਸਾਵਰ ਹਮਾਰਾ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਕ ਲੱਖ ਹਾਥੀ ਝੂਮਤਾ ਪਾਂਚ ਲਾਖ ਅਸ੍ਵਾਰ॥ ਕੈਸੇ ਇਨੇ ਵਿਸਾਰਦੂੰ ਤੇ ਕੰਨਜਾਂ ਸਵਾਹਜ਼ਾਰ ॥ਚੌਂ॥ ਮਾਤਾ ਜੀਕੰਨਗਾਂ ਸਵਾ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿਆਹ ਇਨਕੈ ਨਾਹਿ ਕੀਏ॥ਧ੍ਰਿਗਜੀਵਨ ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵ ਸਦ ਜਗਮੈਂ ਨਹ ਜੀਏ ॥ ਜਾਂ ਦਿਵਸਨ ਮੇਂ ਕੂਖ ਕੁੰਵਰ ਵਿਖ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਦੀਏ॥ਹਮੇ ਬਤਾਵੇ ਜੋਗ ਬੰਧੂਮੈਂ ਤੇਰੇਹੀਏ॥ਦੋਹਰਾ॥ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਸੁਮਾਰ ਕੈ ਕਹੈ ਮੈਨਾਵੰਤੀ ਮਾਇ ॥ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਪੈਦਾ ਭਯਾ ਕੰਚਨ ਦੀਏ ਲੁਟਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੇਟਾਜੀ ਕੰਚਨ ਦੀਏ ਲੁਟਾਇ ਸੋਚ ਮਨ ਮੈਂ ਨਹ ਲਾਈ॥ ਨੌਬਤਬਾਜੀਦੁਆਰ ਔ ਤੇਰੀ ਬਟੀ ਬਧਾਈ॥ਬੇਟਾਜੀ ਗਜ ਹਸ੍ਤੀਕੇ ਦਾਨ ਭਾਰ ਦਿਜਦੀਏ ਅਘਾਈ॥ਜੋਗੀ ਹੋ ਮੇਰੇਲਾਲ ਮੌਤ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਆਈ ॥ਦੋਹਰਾ॥ਆਯਾਹੈ ਸੋ ਜਾਇਗਾ ਕਿਆ ਰਾਜਾ ਕਿਆਰੰਕ॥ਕਿਆ ਬਾਕੀਰਹਿ ਜਾਇਗਾਬਾਕੀ ਰਹੇ ਕਲੰਕ ॥ ਚੋਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਬਾਕੀ ਰਹੈ ਕਲੰਕ ਹਮੇਂ ਤੂੰਜੋਗ ਬਤਾਵੇ॥ਗੰਦੀ ਸੁੰਦੀ ਕਰੈਸੋਜ ਮਨ ਐਨ ਹਿਲਾਵੇ॥

ਮਾਤਾਜੀ ਕਰਮ ਲਿਖੇਹੈ ਰਾਜ ਆਜ ਤੂੰ ਭਸਮ ਰਮਾਵੈ॥ਜੋਗੀ ਹੋ ਰਮ ਜਾਊਂ ਕਹਾਂ ਪੀਛੇ ਸੁਖਪਾਵੈ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਾਇਆ ਕਾਰਣ ਜੋਗੀਏ ਭਸਮ ਰਮਾਲੇ ਅੰਗ ॥ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਸਭ ਤਯਾਗ ਕਰ ਤੋ ਐਸੇ ਬਨੋ ਵਿਹੰਗ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੇਟਾਜੀ ਐਸੇ ਬਨੋ ਵਿਹੰਗ ਸੋਚ ਮਨ ਮੈ ਮਤ ਲਾਵੇ॥ਚੌਰਾ-ਸੀ ਸਿਧ ਸਭਨ ਮੈ ਦਾਸ ਕਹਾਵੇ॥ ਬੇਟਾਜੀ ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਚਰਨਮੈ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੇ ॥ ਰਹੇ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਬਡਾਈ ਐਸੀ ਪਾਵੇ ॥ ਚੌਃ ॥ ਮਾਤਾਜੀ ਬਾਲਾਪਨ ਕੀ ਓਰ ਯੋਹੀ ਸਭ ਉਮਰ ਗਵਾਈ॥ ਤੇਰੇਮੇਰੇ ਨਹਿ ਸੁਖਪਾਏ ਹਮੇਂ ਨਾ ਜੋਗ ਬਤਾਈ॥ਮਾਤਾਜੀਕਿੰਚਨਬਨੇ ਸ੍ਰੀਰਕਾਹੇਕੋ ਭਸਮਰਮਾਈ ॥ ਸਭ ਛੋਡੇ ਪ੍ਰਵਾਰਰਹੋ ਕਿਸ ਕਾਰਨਮਾਈ ॥ ਦੋਹ ॥ ਹਮੇ ਅੰਦੇਸਾ ਇਕਹੈ ਸੋਚਰਹੇ ਦਿਨਰਾਤ॥ ਕਾਲ ਬਲੀਸਿਰਪਰ ਖੜਾ ਤੇਫਾਂਸੀ ਲੇ ਰਹਾ ਹਾਥ ॥ਚੌਬੋਲਾ॥ਬੇਟਾਜੀਫਾਂਸੀਲੇਰਹੇ ਹਾਥਸੋਚ ਮਨਮੈਂਕਿਆਲਾਵੈ ॥ ਜਗ ਸੁਪਨੇ ਸਾ ਜਾਨ ਸੋਚ ਤੂੰਕਿਆ ਬਤਲਾਵੇ॥ ਕੂਚਫਨਾਹਕਾ ਜਗਤ ਠਗੋਂਕੀ ਵਸਤੀ ਕਹਾਵੈ ॥ ਰਹੇ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰ ਜਿਨਕਾ ਨਾ ਪਾਵੈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੋਪੀਚੰਦ ਰਾਜਾ ਕਹੇਦੋਕਰਜੋੜੇ ਹਾਥ॥ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਸੁਨ ਲੀਜੀਏ ਐਸੀ ਕਹੋ ਮਤ ਬਾਤ॥ ਚੌਬੋਲਾ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਐਸੀ ਕਹੋ ਮਤ ਬਾਤ ਹਮ ਨ ਸਿਰਗਦੀ ਸੋ ਹੈ॥ ਹਮ ਸੇ ਬਹੁਤ ਮਲੂਕ ਜਗਤ ਮੈ ਦੂਜਾ ਕੋ ਹੈ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਰਾਜ ਤਪੈ ਨੌ ਖੰਡ ਬਸੇ ਸਕੁਲ ਕੋ ਵਾਧੇ ਹੈ ॥ ਜੋਗੀ ਕੋਈ

ਵੋਹ ਹੋ ਜਾਏ ਜਿਨਕੇ ਘਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਹੈ ॥ ਦੋ: ॥ ਤੂੰ ਬੇਟਾ ਭੂਲਯੋ ਫਿਰੈ ਸਤਿ ਕੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰ॥ ਰਾਜ ਤਪੇ ਨੌ ਖੰਡ ਪੈ ਭਏ ਭਸਮ ਕੇ ਢੇਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਭਏ ਭਸਮਕੇ ਢੇਰ ਬਚੈਂ ਵੋਹ ਨਹੀ ਬਚਾਏ ॥ ਜਿਤਨੈ ਰਾਜਾ ਭਏ ਕਾਲ ਨੇ ਸਭ ਹੀ ਖਾਏ ॥ ਬੇਟਾ ਜੀ ਜਿਸਨੈ ਤਿਆਗਾ ਮੋਹ ਲੋਭ ਮਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ॥ ਮਿਟ ਗਏ ਆਵਾਗਵਨ ਫੇਰ ਜਗ ਮੇ ਨਹਿੰ ਆਏ ॥ ਦੋ: ॥ ਜੈਸੇ ਜੋਗੀ ਮੈਂ ਬਨੂੰ ਕਰੂੰ ਕੌਨਸਾ ਭੇਖ ॥ ਹਮਕੋ ਸਤਿ ਬਤਾਇ ਦੇਹ ਜੋ ਤੁਮਹਿ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸ਼॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਮਾਤਾਜੀ ਤੁਮਨੇਦੀਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਇਆ ॥ ਕੌਨ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਜਾਊਂ ਅਮਰ ਕਰਦੇ ਮੇਰੀ ਕਾਇਆ ॥ ਮਾਤਾਜੀ ਹਮੇਂ ਬਤਾਓ ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਨਹਿੰ ਪਾਇਆ ॥ ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਮੇਰਾਜੋਗ ਧਾਨ ਜੈਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਇਆ ॥ ਦੋ: ॥ ਮਨਦਿਲਗੀਰੀ ਮਤ ਕਰੋ ਸੁਨ ਗੋਪੀਚੰਦ ਬਾਤ ॥ ਸਹਿੰਸੇ ਮਿਟ ਸਭ ਜਾਇੰਗੇ ਜਬ ਸੁਨੋ ਗੁਰੂਕੀ ਬਾਤ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੇਟਾ ਰੇ ਜਬ ਸੁਨੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਤ ਬਦਨ ਹੋਵੇਗਾ ਨਿਰੋਗੀ॥ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਫਾਮੇਂ ਬਸੇ ਆਧਾ ਜਾਲੰਧਰ ਜੋਗੀ ॥ ਬੇਟਾ ਜੀ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਅਮਰ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਹੋਗੀ ॥ ਤੇਰੇ ਮਾਮਾਂ ਕੇ ਗੁਰ ਬਹੁਤ ਜਹਾਂ ਬੈਠੇਹੈਂ ਜੋਗੀ ॥ਦੋ:॥ ਮਾਤਾ ਕੇ ਸੁਨਕੇ ਬਚਨ ਮਨਮੈਂ ਉਠੀ ਉਮੰਗ ॥ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤ ਲਗਾਇਕੇ ਤੋ ਐਸੇ ਬਨੇ ਵਿਹੰਗ ॥ ਚੌ: ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਐਸੇ ਬਨੇ ਵਿਹੰਗ ਰਾਜਕਾ

ਤੇਜ ਸਮਾਜਾ॥ ਤਜੇ ਤਖਤ ਔਰ ਛਤ੍ਰ ਤਜੀ ਸਭ ਕੁਲ ਕੀ ਲਾਜਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਿਯੋਗ ਤਜੇ ਅਨਹਦ ਵਾਜਾ॥ ਰੋਇ ਉਠੇ ਰਣਵਾਸ ਚਲੇ ਗੋਪੀਚੰਦ ਰਾਜਾ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਰੂਪ ਸੌ ਨਿਰਖਤੀ ਸਭ ਛਤੀਸੋ ਜਾਤ॥ ਸੋਗਭਯੋ ਰਣਵਾਸਮੇਂ ਅਉਰ ਮਾਤਾ ਮੀੜੇ ਹਾਥ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਮਾਤਾ ਮੀੜੇ ਹਾਥ ਭਈ ਸੈਨਾਂ ਬੁਰਿਹਾਲੀ॥ ਰੋਵਨ ਸਭ ਖ੍ਵਾਸ ਸੋਗ ਪੜੇ ਡਾਲੀ ਡਾਲੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਰੋਵਤ ਜ਼ਾਰ ਬੇਜ਼ਾਰ ਖੜੀ ਸਭ ਚਿੰਤਰਸਾਲੀ॥ ਰੋਵਤ ਸਬ ਸਰਦਾਰ ਲਗੀ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਕਾਲੀ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਸਭਕੌ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵ ਕੇ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਸ॥ ਮਾਤਾ ਸੇ ਅਰਜੀ ਕਰੇ ਤੂ ਅਬ ਕਿਉ ਭਈ ਉਦਾਸ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਬ ਕਿਉਂ ਭਈ ਉਦਾਸ ਚਲੇ ਹਮ ਗੁਰੁ ਕੇ ਪਾਸਾ। ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ਕਰੈ ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਵਰ ਦੇਹੁ ਮਿਟੈ ਮੇਰੀ ਸੰਕਟ ਪਾਸ। ਇਤਨੀ ਕਹਿਕਰ ਲੇ ਚਲੇ ਜੰਗਲ ਮੈ ਵਾਸ॥ ਦੋ:॥ ਬੈਠੇ ਰਾਜਾ ਭਰਥਰੀ ਮਨ ਮੈਂ ਭਏ ਉਦਾਸ॥ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਆਇ ਛੋਡ ਕੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਪਾਸ॥ ਚੌ:॥ ਭੱਈਧਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਪਾਸ ਕਹੋ ਕੈਸੇ ਤੁਮ ਆਏ॥ ਕਿਆ ਦੁਖ ਵਿਆਪਾ ਤੋਹਿ ਸੋਚ ਮਨ ਮੈ ਨਹਿੰ ਲਾਇ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਘਰ ਸੋਲਹ ਸੈ ਨਾਰ ਸੋਚ ਦਿਲ ਮੈਂ ਨਹਿ ਲਾਏ॥ ਪਿਆਰੇ ਜਾ ਅਪਨੇ ਘਰ ਬੈਠ ਆਜ ਤੋਹਿ ਕਿਨ ਨਾਹ ਵਕਾਏ॥

ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਾ ਦੋਹਾ ਭਰਥਰੀ ਸੋ

ਤੂੰ ਮਾਮਾ ਮੈਂ ਭਾਨਜਾ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਸੁਨ ਲੇ ॥ ਚੇਲਾ ਹਮੇ ਕਰਾਇਦੇ ਮੈਂ ਕਰੂੰ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ॥

ਚੌਬੋਲਾ ॥

ਮਾਮਾਂ ਕਰੂੰ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਔਰ ਚੇਲੋਂ ਸੇ ਦੂਣੀ ॥ ਦਿਨਕੋ ਦਾਬੂ ਪਾਂਵ ਰਾਤਕੋ ਦਾਬੂੰ ਧੂਣੀ॥ਮਾਮਾਂ ਜੀ ਰਾਜਪਾਟ ਦੀਏ ਛੋਡ ਤਜੇ ਮੈਨੇ ਹਾਥੀ ਖੂੰਨੀ ॥ ਘਰ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਨਾਰ ਛੋਡ ਕੇ ਕਰੀ ਬਿਹੂਨੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕੋ ਦੇਖ ਕੈ ਕੋਮਲ ਜਿਨ ਕੇ ਗਾਤ॥ ਦੀ ਆਗਿਆ ਉਮੰਗ ਕੈ ਤੋ ਸੁਨਕੁਵਰ ਕੀ ਬਾਤ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸੁਨੀ ਕੁਵਰਕੀ ਬਾਤ ਨੈਨੋਂ ਮੈਂ ਆਧਾਪਾਨੀ ॥ ਛਾਤੀ ਲੀਏ ਲਗਾਇ ਸੁਨਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਨੀ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਕਿਉਂ ਛੋੜੇ ਹੋ ਰਾਜਘਰੀ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਰਾਨੀ ॥ ਜੋਗ ਬੜਾ ਜੰਜਾਲ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਮਨ ਮੈਂ ਠਾਨੀ॥ਦੋ:॥ਮਨ ਮਾਰੂੰ ਤਨ ਵਸ ਕਰੂੰ ਰਹੂੰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਚੇਲਾ ਹਮੇ ਕਰਾਇ ਦੇਹ ਗਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਮਾਮਾਂ ਜੀ ਗਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸ ਬਹੁਤ ਕਰ ਤੁਮ ਪਰ ਆਧਾ ॥ ਅਬ ਕਿਆ ਜਾਊਂ ਨਿਰਾਸ ਜੋਗ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਧਾ ॥ ਮਾਮਾਂ ਜੀ ਮਾਇ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋਚ ਮੈਂ ਨਹਿੰ ਲਾਇਆ ॥ ਸਬ ਸੇ ਤਯਾਗੇ ਮੋਹ ਗੁਰੂ ਸੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਉਪਾਇਕੇ ਦੇਖ ਕੁੰਵਰ ਕੇ ਗਾਤ ॥ ਜਾ ਅਪਨੇ

ਘੂਰ ਬੈਠਜਾ ਸੁਨੋ ਕੁਵਰ ਕੀ ਬਾਤ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਸੁਨੋ ਕੁਵਰ ਕੀ ਬਾਤ ਫਿਰੇ ਕਿਉਂ ਮੁਕਤੀ ਹੀਨਾ॥ ਸਭ ਸੈ ਤਿਆਗੈ ਮੋਹ ਜੋਗ ਮੈ ਕਿਆ ਚਿਤ ਦੀਨਾ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਸੀਖ ਬਿਰਾਨੀ ਮਾਨ ਗਜਬ ਤੈਨੇ ਐਸਾ ਕੀਨਾ॥ ਜੋਗ ਸਧਨ ਕਾ ਨਾਹਿ ਜੋਗ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਪਰ ਲੀਨਾ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਮੈਨਾਵੰਤੀ ਮਾਇ ਨੈ ਹਮੇਂ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸ਼॥ ਵਾ ਦਿਨ ਸੇ ਨਿਸਚੇ ਭਈ ਕਰੋ ਜੋਗੀ ਕਾ ਭੇਖ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਮਾਮਾਂ ਜੀ ਕਰ ਜੋਗੀ ਕਾ ਭੇਖ ਭਏ ਬਨ ਬਨ ਮੈਂ ਡੋਲੇ॥ ਖਾਏ ਬਨ ਬਨ ਫਲ ਫੂਲ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਨੇ ਦੀਏ ਝਕੋਲੇ॥ ਮਾਮਾਂ ਜੋ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰੇਂ ਉਜਾੜ ਪਗੋਂ ਮੈਂ ਪੜੇ ਫਫੋਲੇ॥ ਅਬ ਦੇਖੇ ਗੁਰ ਕੇ ਦੁਵਾਰ ਆਨ ਕਰ ਤੁਮ ਸੇ ਬੋਲੇ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਇਤਨੀ ਸੁਨ ਕਰ ਭਰਥਰੀ ਭਰੇ ਨੈਨੋ ਮੈਂ ਨੀਰ॥ ਚਲੀਏ ਜੀ ਕੁਵਰ ਜੀ ਪੂਛ ਕੇ ਤੌ ਬਹੁਤ ਬੰਧਾਈ ਧੀਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬਹੁਤ ਬੰਧਾਈ ਧੀਰ ਕੁਵਰ ਗੋਦੀ ਮੈ ਲੀਏ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਮੁਖ ਪਰ ਫੇਰੇ ਹਾਥ ਕੁਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰੀਏ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਕਬ ਕੀ ਬੇਰਨ ਭਈ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਤੁਮ ਕੋ ਦੀਏ॥ ਪੂਤ ਨਹੀਂ ਦੋਚਾਰ ਬੰਧ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੀਯੇ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਲਾਡ ਚਾਵਕੀ ਛੋੜ ਦੇ ਰਖਤੂੰ ਮੇਰੀ ਟੇਕ॥ ਗੁਰੂ ਭਏ ਹਰ ਤੋ ਮਿਲੈ ਮਿਲੇ ਭੇਖ ਸੇ ਭੇਖ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਮਿਲੇ ਭੇਖ ਸੇ ਭੇਖ ਅਰਜ ਮੈ ਤੁਮ ਸੇ ਲਗਾਊਂ॥ ਲੇਚਲ ਗੁਰਕੇ ਪਾਸ ਸਾਥ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਵਾਊਂ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਗੁਰਜੀ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ਤੋ ਉਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਊਂ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਬਨਾਇ

ਸੋਚ ਮਨ ਮੈ ਨਹਿ ਲਾਊਂ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ਕੈਸੇ ਗੁਰ ਪਹਿ ਲੇ
ਚਲੂੰ ਕਿਆ ਸਮਝਾਵੇ ਮੋਹਿ॥ਵੋ ਜੋਗੀ ਅਵਧੂਤ ਹੈਂ ਭਸਮ
ਕਰੇਂਗੇ ਤੋਹਿ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਭਸਮ ਕਰੇਂਗੇ ਤੋਹਿ
ਉਠੇਤੇਰੇਮਨਮੈ ਜਵਾਲਾ ॥ਰੋਇ ਮਰੇਤੇਰੀ ਮਾਇ ਜਿਸ ਨੈ
ਤੂੰ ਦੁਖ ਸੇ ਪਾਲਾ॥ ਭਈਆ ਰੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਮਾਨ ਭਧਾਹੈ
ਕਿਆਮਤਵਾਲਾ॥ਕਰਧਾਰਾਕਾਰਾਜਵਗਦਕਰਲਾਲਾਲਾਲਾ
॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਰ ਜੋਰੇ ਅਰਜ ਕਰੇ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਸੇ ਧਿਆਨ
॥ ਜਾਕੇ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰੂੰ ਨਾਂਤਰ ਤਜੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥
ਮਾਮਾਂ ਜੀ ਨਾਤਰ ਤਜੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ਧਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਈ
॥ ਤੁਮ ਕੋ ਦੇਊਂ ੍ਰਪ ਕਰੇਂਗੇਲੋਗਹਸਾਈ॥ਮਾਮਾਂ ਜੀ ਐਸੇ
ਭਏ ਕਠੋਰ ਦਇਆ ਤੋਹਿ ਨੈਕ ਨਾ ਆਈ ॥ ਕਹੂੰ ਗੁਰੂ ਸੇ
ਜਾਇਕਹਾਂ ਤੁਮਦੇਰਲਗਾਈ॥ਦੋ:॥ਰਾਜਾਜੋਗੀਅਗਨਜਲ
ਇਨ ਕੀ ਉਲਟੀ ਰੀਤ ॥ ਡਰ ੇ ਰਹੀਏ ੍ਸਰਾਮ ਧੋਹ
ਥੋੜੀ ਪਾਲੈ ਪ੍ਰੀਤ॥ ਚੋਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਥੋੜੀ ਪਾਲੈ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮੇਂ ਤੂੰ ਕਿਆ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਛੋੜਦੇਹ ਘਰਬਾਰਪ੍ਰੀਤਿ
ਨਹਿ ਫੇਰ ਲਗਾਵੈ॥ ਮਾਮਾਂ ਜੀ ਘਰਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਇ
ਗੁਰੂਕੇ ਟੁਕੜੇ ਖਾਵੈਂ ॥ ਮਨੈਂ ਦਿਲਗੀਰੀ ਹੋਇ ਛੋਡ ਉਨ
ਕੋ ਭੀ ਜਾਵੈਂ ॥ ਦੋਹ ।॥ ਨੈਨਨ ਭਰ ਭਰ ਰੋਵਤੇ ਗਏ
ਕੁਵਰ ਮੁਰਝਾਇ ॥ ਮਾਮਾਂ ਕੇ ਸੁਨਿ ਬਚਨ ਕੋ ਗਿਰੈ
ਤਵਾਰੇ ਖਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਗਿਰੇ ਤਵਾਰੇ ਖਾਇ
ਨੈਨੋਂ ਮੇ ਆਏ ਪਾਨੀ ॥ ਰੋਵਤ ਜ਼ਾਰ ਬੇ ਜ਼ਾਰ ਛਈ ਮੇਰੀ

ਵੈਰਾਨੀ ॥ ਮਾਂਮਾਜੀ ਐਸੇ ਭਏ ਕਠੋਰ ਮੇਰੀ ਤੈਨੇ ਇਕ ਨਾ ਮਾਨੀ॥ ਦੋਊ ਕਰ ਜੋਰੇ ਹਾਥ ਸੁਨਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥ ਯੇਹ ਬਾਤ ਕਹਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕੋ ਭਰਥਰੀ ਨੈ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਨੈ ਕਹਾ ਤੁਮ ਪੈਹਲੇ ਠੈਹਰੋ ਮੈਂ ਜਾਇ ਗੁਰਕੀ ਆਗਿਆ ਲੇਆਊਂ ॥ ਤਬ ਤੀਨ ਬੇਰ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਕਟ ਪੁਤਲੀ ਲੈ ਕਰ॥

ਚੌਥੀ ਵੇਰ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕੋ ਲੈ ਗਏ ਆਵਾਜ਼ ਦੀਨੀ ਗੁਫਾ ਮੈਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਬੱਚਾ ਕੌਨ ਹੈ ॥ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਨੇਕਹਾ ਮੈਂ ਆਧਾ ਹੂ ਆਪ ਕਾ ਚੇਲਾ ਹੂ ਔਰ ਗੋਪੀਚੰਦ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਚਰਣ ਸਮੀਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤੋ ਗੁਰੂਜੀ ਬੋਲੇ ਗੋਪੀਚੰਦ ਤੋ ਅਮਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਮਰ ਕਰੋਗੇ ਤੋ ਅਮਰਹੈ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨੇ ਗੋਪੀਚੰਦਕੋ ਵਰ ਦਾਨ ਦੀਆ ਕਿ ਬੱਚਾ "ਟਲੈਗੀ ਬਲਾਇ ਜਾਉ ਜਾਉ" ਗੋਪੀਚੰਦ ਭਰਥਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁਭ ਘਰੀ ਘਰ ਸੇ ਚਲਾ ਜੋ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਸੇ ਨੇਹੁ॥ ਜਾ ਚੇਲਾ ਘਰ ਅਪਨੇ ਅਮਰ ਭਈ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਚੇਲਾ ਜੀ ਅਮਰ ਭਈ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਮੇਰੇ ਗੋਪੀਚੰਦ ਪਿਆਰੇ॥ ਕਰਿ ਧਾਰਾ ਕਾ ਰਾਜ ਰਹੋ ਤੁਮ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਹਮਜੋਗੀ ਔਧੂਤ ਰਹੇ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਨਿਆਰੇ ॥ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜ ਫਿਰੋਗੇ ਘਰ ਘਰ ਮਾਰੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋ ਕੌਨ ਕਰੇਗਾ ਹੋੜ ॥ ਸਰਣ ਗਹੀ ਤੇਰੀ

ਆਨ ਕੇ ਰਾਜ ਪਾਟ ਦੀਏ ਛੋੜ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜ ਪਾਟ ਦੀਏ ਛੋੜ ਚਰਨ ਤੁਮਰੇ ਚਿਤ ਦੀਨਾ॥ ਚੇਲਾ ਕਰ ਲੇਹ ਮੋਹਿ ਫਿਰੂੰ ਮੈਂ ਜਗਸੇ ਹੀਨਾਂ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਧਾਰਾ ਨਗਰ ਸੁਥਾਨ ਤਜਾ ਮੈਂਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨਗੀਨਾ ॥ ਘਰ ਸੋਲਾਂ ਸੌ ਨਾਰ ਸੋਚ ਉਨ ਕਾ ਨਹੀਂ ਕੀਨਾ॥ ਦੋਃ॥ਤੂੰ ਚੇਲਾ ਭੂਲਜੋ ਫਿਰੈ ਮਾਂਨ ਹਮਾਰੀ ਸੀਖ ॥ ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਕਿਆ ਲਏਗਾ ਤੇ ਘਰ ਘਰ ਮਾਂਗੋਗੇ ਭੀਖ ॥ ਚੌਃ ॥ ਬੇਟਾ ਰੇ ਘਰ ਘਰ ਮਾਂਗੋਗੇ ਭੀਖ ਧੂਪ ਮੈਂ ਅੱਗ ਪਸੀਜੈ॥ਰਾਜਘਰੋਂ ਕੇ ਪੂਤ ਜੋਗ ਐਸੇ ਨਾ ਲੀਜੈ॥ਬੇਟਾਰੇ ਜਾ ਘਰ ਆਪਨੇ ਬੈਠ ਰਾਜ ਧਾਰਾ ਕਾ ਕੀਜੈ॥ ਸਭ ਸੇ ਛੋਡੋ ਮੋਹ ਚਰਣ ਗੁਰ ਕੇ ਚਿਤ ਦੀਜੈ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਜਾ ਦਿਨ ਘਰ ਸੇ ਹਮ ਚਲੇ ਧਰਾ ਜੋਗੀ ਕਾ ਭੇਖ॥ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ਐਸਾ ਕਰੋ ਉਪਦੇਸ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ਗੁਰੂ ਜੀ ਐਸਾ ਕਰੋ ਉਪਦੇਸ ਜਗਤ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਲਾਗੇ॥ ਰਹੂੰ ਸਦਾ ਲੌ ਲੀਨ ਭਰਮ ਮੇਰਾ ਸਭ ਭਾਗੇ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਐਸਾ ਦੀਜੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰੀਤ ਹਮਸੇ ਸਭ ਤਿਆਗੇ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਬਨਾਇ ਰਹੂੰਮੈਂ ਤੁਮਰੇ ਆਗੇ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਰ ਕਰ ਭਗੂਆ ਕਾਪੜੇ ਧਰ ਜੋਗੀ ਕਾਭੇਖ। ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਜਾਨੇ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਫਿਰੈ ਅਨੇਕ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੱਚਾ ਜੀ ਐਸੇ ਫਿਰੈ ਅਨੇਕ ਬਨੋਂ ਮੈ ਡੋਲੈ ਮੋਨੀ॥ਕਰਕਰ ਉਪਰ ਕੋ ਹਾਥ ਬੜੇ ਬਨੇ ਵੋਹ ਖੂਨੀ॥ ਡੋਲੀ ਚੇਲਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਸੀ ਐਸੇ ਫਿਰੈਂ

ਨਾਰ ਕੇ ਵੇਖੈਂ ਬਿਹੂਨੀ॥ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸਾ ਹੋਹਿ ਅਕਲ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਹੋਨੀ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਕੀ ਰੀਤ ਸਭ ਹਮ ਕੋ ਦੇਉ ਬਤਾਇ॥ਝੋਲੀ ਦੇ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਤੋ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤ ਰਮਾਇ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤ ਰਮਾਇ ਕਹੀ ਹਮਨੇ ਜਾਨੀ॥ ਰਹੂੰ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਬਾਰੂੰ ਧੂਨੀ ਅਉਰ ਧਾਨੀ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੈ ਕਰ ਅਲਖ ਜਗਾਊਂ ਸੁਨੇ ਮੈਹਲੋਂ ਕੀ ਰਾਨੀ ॥ ਜਲਦੀ ਭੇਜੋ ਭੀਖ ਸੁਨਾਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਿਨ ਦੀਨਾ ਬੈਹ-ਕਾਇਕੇ ਕਿਆ ਤੋਹਿ ਲਗਾ ਵਿਯੋਗ॥ ਰਾਜ ਤਪੈ ਨੌ ਖੰਡ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਸਾਧਾ ਹੈ ਯੋਗ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਚੇਲਾਜੀ ਕਿਯੋ ਸਾਧੇ ਹੈ ਯੋਗ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਛੱਤ੍ਰ ਸੋਹੈ॥ ਕੰਚਨ ਬਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇਖ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਮੋਹੈ॥ ਚੇਲਾ ਜੀ ਤੁਮ ਸੇ ਔਰ ਮਲੂਕ ਜਗਤ ਮੈਂ ਦੂਜਾ ਕੋ ਹੈ॥ ਅਮਰ ਭਈ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਨਾਹੱਕ ਮੇਂ ਜੋਗੀ ਹੋਹੈ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਬੋਲੇ ਰਾਜਾ ਭਰਥਰੀ ਸੁਨ ਲੋ ਗੋਰਖ ਦੇਵ॥ ਸਭ ਸਾਂਸੇ ਮਿਟ ਜਾਇੰਗੇ ਚੇਲਾ ਕਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੇਵ॥ਚੌਬੋਲਾ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੇਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਨਾਂ ਲੇਵ ਅਮਰ ਕਰ ਦੀਨੀ ਕਾਇਆਂ॥ ਅਬ ਨਾਹੀਂ ਉ-ਧਾਰ ਬਚਨ ਗੁਰ ਨੈ ਫੁਰਮਾਇਆ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਚਰਨੋ ਕਾ ਦਾਸ ਮੇਰੇ ਮੰਨ ਯੇਹੀ ਭਾਇਆ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਬਨਾਇ ਬਹੁਤ ਆਸਾ ਕਰ ਆਇਆ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੂਰਤ ਜਿਨ ਕੀ ਮੋਹਨੀ ਕੋਮਲ ਜਿਨ ਗਾਤ॥ ਇਨ ਪਰ ਜੋਗ ਸਧੇ

ਨਹੀਂ ਸੁਨਚੇਲਾ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇਜੀ ਸੁਨ ਚੇਲਾ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਫਿਰੈ ਤੂੰ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ ॥ ਕੁਵਰ ਕਰੇ ਤੁਮ ਰਾਜ ਜੋਗ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਧਾਰ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਕਹਾਂ ਫਿਰੇਗਾ ਤੂੰ ਘਰ ੨ ਮਾਰਾ ॥ ਇਨਕੋ ਦੋ ਸਮਝਾਇ ਰਹੈ ਘਰ ਬਠ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੁਵਰ ਕਰੇ ਥਾਰੀ ਆਸ ॥ ਯੇਹ ਜਾਨੇਕਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਰਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਕਰੋ ਇਸਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਫਿਰੇ ਕਯੋਂ ਘਰ੨ਮਾਰਾ॥ਗੁਰੂਜੀਤੁਮਰੇਚਰਨੋਂਕਾਧਯਾਨਰਹੈ ਦਿਲ ਮਾਹਿਕਰਾਰਾ ॥ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਮੈਂ ਕੋਇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਟਕਨਹਾਰਾ ॥ ਦੋਃ॥ ਜੋ ਚੇਲਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਜੋਗ ਰਹੇਮਨ ਮਾਂਨ ॥ ਲੀਨੀ ਕਰਦ ਕਰਾਇਕੇ ਤੋ ਫਾੜਨ ਲਾਗੇ ਕਾਂਨ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਾੜਨ ਲਾਗੇ ਕਾਨ ਕੁਵਰ ਪਰ ਕਰਦਚਲਾਈ ॥ ਟੀ ਦੂਧਕੀ ਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੁਰਖੀ ਆਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਦੀਨੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਡਾਰ ਅੰਗ ਮੈਂ ਭਸਮ ਰਮਾਈ ॥ ਸਿਰ ਪਰ ਧਰ ਦੀਏ ਹਾਥ ਕੁਵਰਕੀ ਕਰੀ ਬਡਾਈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਰ ਜੋਰ ਅਰਜ਼ ਕਰੈ ਆਗਿਆ ਮੋਕੋ ਦੇਇ ॥ ਐਸਾ ਬਚਨ ਬਤਾਇਦੇ ਮੈਂ ਤਜੂੰ ਜਗਤ ਸਿਉ ਨੇਹ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਜੂੰ ਜਗਤ ਸੇ ਨੇਹ ਰਹਸ ਕਰ ਨਾਦ ਬਜਾਊਂ ॥ ਚੌਰਾਸੀ ਹੈਸਿਧਸਭੋਮੈ ਦਾਸ ਕਹਾਊਂ॥ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਰੀ ਆਗਿਆਪਾਇਮਹਲਮੈਂਅਲੱਖਜਗਾਊਂ॥ ਐਸੇ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਭੀਖ

ਮੈਹਲਸੇ ਲਾਊਂ॥ ਦੋਃ ॥ ਚਾਰਕੂੰਟ ਰਮੇ ਰਹੋ ਗੁਰੂਸੇ ਰਾਖੋ ਧਿਆਨ॥ ਘਰ ਸੋਲਾ ਸੈ ਨਾਰ ਹੈ ਤੈ ਮਾਤਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਚੇਲਾਜੀ ਮਾਤਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨ ਭੀਖ ਮੈਹਲੋਂ ਸੇ ਲਾਓ॥ ਝੋਲੀ ਲੇ ਲੋ ਹਾਥ ਜਾਇਕੇ ਨਾਦ ਬਜਾਓ॥ ਚੇਲਾ ਜੀ ਜੋ ਮਨ ਮਾਨੇ ਰਾਜ ਬੈਠਕੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਓ ॥ ਜੋ ਮਨ ਮਾਨੇ ਜੋਗ ਗੁਰੂ ਸੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਓ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਾਂਧੇ ਪਰ ਝੋਲੀ ਧਰੀ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤ ਰਮਾਇ॥ ਗੋਪੀਚੰਦਮੈਹਲਨ ਮੇਂ ਚਲੇ ਤੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇਜੀ ਗੁਰਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਚਲੇ ਧਾਰਾ ਮੇਂ ਆਏ ॥ ਡੇਓਢੀ ਪਹੁੰਚੇ ਆਇ ਕੁਵਰ ਨੇ ਅਲਖ ਜਗਾਏ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਗੁਰਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇ ਰਹਸ ਕਰ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ॥ ਭਿਖਿਆ ਭੇਜੋ ਮਾਏ ਦੇਕਰ ਗੋਪੀਚੰਦ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ॥

ਜਵਾਬ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਾ ਬਾਂਦੀ ਸੇ

॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਖਬਰ ਭਈ ਖ੍ਵਾਸਮੇ ਜੋਗੀਆਇਆ ਦੁਆਰ ॥ ਭਿੱਛਾ ਲੈ ਕਰਕੇ ਚਲੀ ਤੋ ਬਾਂਦੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਬਾਂਦੀ ਰਾਜ ਕਮਾਰ ਚਲੀ ਡੇਓਢੀ ਪਰ ਆਈ ॥ ਲੇ ਜੋਗੀ ਕੇ ਭੀਖ ਦੂਰਸੇ ਅਰਜ ਲਗਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕੋ ਦੇਖ ਮਨ ਮੇਂ ਮੁਰਝਾਈ॥ ਢਰੈ ਨੈਨੋਂ ਸੇ ਨੀਰ ਪਟਕ ਧਰ ਨੀ ਮੈਂ ਖਾਈ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਹਸਕਰ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵਤੇ ਸੁਨ ਬਾਂਦੀ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ॥ ਮਨ ਦਿਲਗੀਰੀ ਛੋਡ ਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋ ਦਿਨ ਰਾਤ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋ ਦਿਨ

ਰਾਤ ਆਜ ਕਿਉਂ ਭਈ ਦਿਵਾਨੀ ॥ ਰੋਵਤ ਜ਼ਾਰ ਬੇਜ਼ਾਰ ਭਰੇ ਨੈਨਨ ਮੈਂ ਪਾਨੀ ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਕਹੋ ਮੈਹਲਨਮੈ ਜਾਇ ਜਹਾਂ ਸੋਲਾਂ ਸੋ ਰਾਨੀ॥ਭਿਛਿਆ ਭੇਜੋ ਮਾਇਸੁਨਾਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਂਨੀ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਰ ਜੋਰੇ ਅਰਜ ਕਰੈ ਠਾਢੀ ਏਕੈ ਪਾਇ ॥ ਆਪ ਚਲੇ ਖ੍ਵਾਸ ਕੌ ਮੋਸੋ ਕਹੀ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭਜੀ ਮੋਸੋ ਕਹੀ ਨਾ ਜਾਇ ਕੁਵਰਨੈ ਕੀਤੀ ਫੇਰੀ॥ ਰਾਨੀ ਬਹੁਤ ਰਿਸਾਇਅੰਤਮੈਂ ਉਨਕੀ ਚੇਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜ ਅਰਜ ਤੁਮ ਸੁਨੋ ਧੇਹ ਮੇਰੀ ॥ ਕੈਹਤੇ ਆਵੇ ਲਾਜ ਕੁਵਰਮੈਂ ਬਾਂਦੀ ਤੇਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਤੂੰ ਬਾਂਦੀ ਖ੍ਵਾਸਕੀ ਮਤ ਕਰ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ॥ਕਹੋ ਮੈਹਲ ਮੈਂ ਜਾ-ਇਕੇ ਤਉ ਜੋਗੀਠਾਢੇਦੁਵਾਰ॥ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਜੋਗੀਠਾਂਢੇ ਦੁਆਰਮੈਹਲਮੈਂ ਜਾ ਸਮਝਾਵੇ ॥ ਭਿਛਿਆ ਭੇਜੀ ਮਾਇ ਖੜੀ ਕਜੋਂ ਦੇਰ ਲਗਾਵੇ ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਕਹੋ ਮੈਹਲ ਮੈਂ ਜਾਇਦ੍ਰਸ਼ ਜੋਗੀਕਾ ਪਾਵੋ॥ਨਹੀਂ ਤੁਰਤ ਰਮਜਾਇ ਫੇਰ ਪੀਛੈ ਪਛਤਾਵੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਾਂਦੀਮੈਹਲੋਂ ਆਵਤੀ ਬੋਲੀ ਬਚਨ ਸਮਾਰ॥ ਸਾਥ ਸਖਿਨ ਕੇ ਝੁੰਡਮੈਂ ਬੈਠੀ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇਜੀ ਬੈਠੀਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅਰਜ ਅਪਨੀ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਗੋਪੀਚੰਦ ਮੇਰਾਵੀਰ ਦੁਆਰ ਪੈ ਅਲੱਖ ਜਗਾਵੈ॥ ਰਾਨੀਜੀ ਭਿਛਿਆ ਲੈਕੇ ਚਲੋਂ ਬਹੁਤ ਕਰ ਤੁਮਹਿ ਬੁਲਾਵੈ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਜੀਏ ਜਾਇ ਵਕਤ ਐਸਾ ਨਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ਜ੍ਵਾਬਰਾਨੀ॥ ਵਿਹਾਗ॥ ਕਾਹਕੋ ਮਾਰੇ ਆਵੈਗੇ ਵਾਲਮ ਕਿਉ ਬੈਹਕਾਵੈ ਰੇ।

ਟੇਕ–ਹਮਨਿਭਾਗਨ ਤਿਆਗਦਈ ਪੀਆਨੈ ਪੀਅਕੇਜੀਅ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਜੀਅਰੇ ॥ ਸੂਨੀਸੇਜ ਤੜਫਤੀ ਛੋੜੀ ਐਸਾਨਿਭਰ ਕੀਆਰੇ ॥ ਲਛਮਨਜੋ ਕਿਛ ਲਿਖਾਹੈ ਵਿਧਾਤਾਸੁਪਨੇਮੇਂ ਸੁਖ ਸਮਝਿਆਰੇ॥ ਦੋਹਰਾ॥ਬਾਂਦੀਬਚਨ ਸੁਨਾਵਤੀ ਨੈਨਰਹੈਜਲ ਛਾਇ॥ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰਤੋ ਇਤਬਾਰਨਾ ਮੈਨੇਤੋ ਕਹੀ ਸਮਝਾਇ ॥

ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਮੈ ਕਹਿਤੀ ਸਮਝਾਇ ਕੁੰਵਰ ਡੇਉਢੀ ਪਰਆਏ॥ਝੋਲੀਸੋਹੇ ਹਾਥਖੜੇਹੈਂ ਬਦਨਛਿਪਾਏ॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਤੁਮਹੋਰਾਜਕੁਮਾਰਦੇਖਮੇਰਾਜੀਅਰਾ ਘਬਰਾਵੇ॥ ਰਾਜ ਘਰੋਂਕੇ ਪੂਤ ਜੋਗ ਇਨਕੋ ਨਾ ਸੁਹਾਵੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਏਕ ਅਮਲੀਕੇ ਪਾਤ ਮੇਂ ਦੋਜਨ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥ ਮਨ ਫਾਟੇ ਦਿਲ ਉਛਲੇ ਪਲਗਾਂ ਪਰਨਾਸਹਾਇ ॥ਚੌਬੋਲਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਢਰੈਨੈਨਨਸੇ ਨੀਰਸਭੀ ਕਾਇਆਂਮੁਰਝਾਈ ॥ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰ ਬੇਜ਼ਾਰ ਕਾਹੇ ਕੁਬੁਧਿ ਕਮਾਈ ॥ਪ੍ਰਭਜੀ ਡਯੋਢੀਪਹੁੰਚੀਆਨ ਕੁੰਵਰ ਸੇ ਅਰਜ ਲਗਾਈ॥ ਸੁਖਮੈ ਸਾਧੇ ਜੋਗ ਕਹਾਂ ਤੇਰੇ ਮਨਭਾਈ॥ਦੋਹਰਾ॥ ਸਪਤ ਖਿਪਤ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਜੋ ਪਛਤਾਵੈ ਕੂਰ ॥ ਮਾਸਾ ਘਟੈ ਨ ਤਿਲ ਵਧੇ ਜੋ ਲਿਖ ਦੀਏ ਅੰਕੂਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਰਾਨੀਜੀ ਜੋ ਲਿਖਦੀਏ ਅੰਕੂਰ ਮਿਟੈ ਨਾਂ ਕਬੀਮਿਟਾਇ॥ਮਾਤ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸ ਜੋਗ ਮੈਂ ਉਨਸੇ ਪਾਇ॥ ਰਾਨੀਜੀ ਸਭਸੇ ਤਿਆਗੇ ਮੋਹ ਸੋਚ ਮਨ ਮੈਂ ਨਹਿਲਾਏ॥ ਝੋਲੀ ਲੇਲੀ ਹਾਥ ਭੀਖ ਤੇਰੇ ਮਾਂਗਨ ਆਏ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਹਮਰਾਣੀ ਰਣਵਾਸ ਕੀ ਤੁਮ ਸਿਰ ਕੇ ਸਿਰਤਾਜ ॥ ਜਾ

ਦਿਨ ਸੇ ਜੋਗੀ ਭਏ ਤ ਭਾਵਤ ਨਾਹੀਂ ਨਾਜ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਭਾਵਤ ਨਾਹੀ ਨਾਜ ਭਈਮੇਰੇ ਮਨ ਦਿਲਗੀਰੀ॥ ਰਾਜਪਾਟ ਦੀਏ ਛੋਡ ਲਈਮੈਨੇ ਆਇ ਫ਼ਕੀਰੀ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੂਨੀਦੀਖੇਸੇਜਛੋੜਦਈਅਰਧਸ੍ਰੀਰੀ॥ਤੁਮਬਿਨੁਬਿਆਕੁਲੀ ਨੈਨਤਜੀਮੈਨੇਸਭੀਅਮੀਰੀ॥ਦੋਹ॥ ਰਾਜ ਤਪੈ ਨੌਖੰਡ ਮੈ ਜੋਗ ਲੀਏ ਮੈਨੇ ਆਜ ॥ ਮਨ ਦਿਲਗੀਰੀ ਕਿਉਂ ਕਰੇ ਤੂ ਬੈਠੀ ਭੋਗੋਰਾਜ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਰਾਨੀਜੀ ਬੈਠੀ ਭੋਗੋ ਰਾਜ ਮਾਲ ਸੇ ਭਰੇ ਖਜਾਨੇ॥ ਹਸਤੀ ਝੂਲੇ ਦੁਆਰ ਬਜੇਤੇਰੇਨੌਬਤਖਾਨੇ । ਰਾਨੀ ਜੀ ਇਕਛਤ ਮੇਂ ਬਰਤੇਰਾਜਦੇਸਕਿਆ ਹੂਏ ਬਿਰਾਨੇ ॥ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਨੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਜਾਂ ਦਿਨ ਬਾਂਧੇ ਸੇਹਰਾ ਤਬ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੀਨਾ ਜੋਗ ॥ ਰਾਜ ਘਰੋਂਕੀ ਵਿਆਹਿਕੇ ਤੇਹਮੇਦੀਆਵਿਯੋਗ ॥ਚੌਬੋਲਾ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਮਕੋ ਦੀਆ ਵਿਯੋਗ ਮੈਹਲਮੇਂ ਭਈ ਉਦਾਸੀ ॥ ਰਾਜਪਾਟਦੀਏ ਛੋੜਭਏਜੰਗਲਕੇ ਵਾਸੀ॥ਰਾਜਾਜੀ ਸੈਨਾ ਸੋਈ ਸਾਥ ਖੂਬ ਤੁਮਛੋੜੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ॥ ਕਰੋ ਧਾਰਾਕਾ ਰਾਜਕਰੈ ਮਤ ਅਪਨੀਹਾਂਸੀ ॥ਦੋਹ॥ ਰਾਜਪਾਟਸਭਤਜਦੀਓਹਮੇਂਗੁਰੂ ਕੀ ਆਨ ॥ ਭਿਖਿਆਹਮੇਮੰਗਾਇਦੋਤੋ ਜੋਗਰਹੇਂਮਨਮਾਨ॥ ਚੌਬੋਲ॥ਮਾਤਾਜੀ ਜੋਗ ਰਹੇ ਮਨਮਾਨ ਜਗਤ ਮੈਨੇ ਸੁਪਨਾ ਜਾਨਾ॥ਸਭਸੇ ਤਜਾਗ ਮੋਹ ਬਚਨ ਮਾਤਾ ਕਾ ਮਾਨਾ॥ਰਾਨੀ ਜੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਕੋਈ ਠਿਕਾਨਾ ॥ ਹਮ ਹੈ ਪੁਤਰ ਤੁਮ ਮਾਇ ਨਾਹਕ ਮੇਂ ਝਗੜਾ ਠਾਨਾ ॥

ਜਵਾਬ ਰਾਨੀ ਗੋਪੀਚੰਦ ਸੇ ਰਾਗ ਵਿਹਾਗ ॥

ਪੀਆ ਤੁਹਿ ਜਾਨ ਨਾ ਦੂੰਗੀ ਬੈਠੋ ਮਨ ਸਮਝਾਇ ॥ਟੇਕ॥ਤੁਮ ਜਾਉ ਹਮੇ ਕਿਸਪਰ ਛੋੜਾ ਰੋਵਤ ਰਹੀ ਬਿਲਖਾਇ॥ ਸੋਲਾਸੌ ਨਾਰ ਵਿਸਾਰ ਚਲੈ ਠਾਢੇ ਹੋ ਭਸਮ ਰਮਾਇ॥ ਧੜਕ ਧੜਕ ਮੈਰਾ ਕਰਤ ਕਰੇਜਾ ਨੈਨ ਰਹੇ ਜਲ ਛਾਇ॥ ਸੋਚ ਸਮਝ ਘਰ ਬੈਠ ਰਹੋ ਪੀਆ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਬਨਾਇ ॥ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਗੁਣ ਗਾਵੋ ਦੀਜੈ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ॥

ਜਵਾਬ ਾਪੀ ਚੰਦ ਕਾ ਰਾਣੀ ਰਤਨਕੌਰ ਸੇ

ਨਾਰ ਅਬ ਖਿਆਲ ਪੜੋ ਮਤ ਮੇਰੇ ॥ ਮੁਹਿ ਜਾਨਾਂ ਗੁਰਕੇ ਡੇਰੇ ॥ ਟੇਕ ॥ ੧॥ ਬੈਠੀ ਰਾਜ ਕਰੋ ਮਹਲਨ ਮੇਂ ਮਾਲ ਖਜਾਨੇ ਤੇਰੇ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਲਿਖੀ ਹੈ ਫਕੀਰੀ ਯਾਕੋ ਕੌਨ ਨਿਬੇਰੇ॥ ਫੌਜਨ ਕੇ ਘਰ ਭਰੇ ਹੈਂ ਰਸਾਲੇ ਤੇਂ ਯੇਹ ਰਾਜ ਤਪੇ ਚੌਫੇਰੇ ॥ ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਤੇਰਾ ਗੇਰੇ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਮਝਾਵਤ ਤਿਰੀਆ ਹਮਕੋ ਹੋਤ ਅਵੇਰੇ ॥ ਮਾਤਾ ਕੇ ਬਚਨਨ ਸੇ ਲਈ ਹੈ ਫਕੀਰੀ ਤੂੰ ਕਰੀਯੋਂ ਦਾਨ ਸਵੇਰੇ ॥ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਗੁਣ ਗਾਵ ਆਇ ਗਏ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਨ ਕਰ ਬਚਨ ਹਿਰਦੇ ਰੋਸ ਭਰੇ॥ ਧੜਕ ਧੜਕ ਛਾਤੀ ਕਰੈ ਨੈਨਨ ਨੀਰ ਢਰੈ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਢਰੈ ਨੈਨਨ ਮੈਂ ਨੀਰ ਉਮੰਗ ਕਰ ਆਵੇ ਛਾਤੀ ॥ ਕਿਆ

ਦੁਖ ਕਹੈ ਅਪਾਰ ਕਲੇਸ਼ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ॥ਰਾਜਾਜੀ ਤੁਮ ਸਿਰ ਕੇ ਤਾਜ ਤੇਰੀ ਹਮ ਨਾਰ ਸੁਹਾਤੀ ॥ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸਾਧੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਮੇਰੀ ਪਾਰ ਵਸਾਤੀ ॥ ੧॥ ਜਵਾਬ ਰਾਨੀ ਕ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਜ ਤਪੈ ਕੀ ਨਾਰ ਹੋ ਜੋਗ ਧਰੇ ਕੀ ਮਾਇ ॥ ਪੁਤ੍ਰਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਨੀਓ ਤੇ ਜੋਗ ਸੁਫਲ ਹੋ ਜਾਇ ॥ ਚੌਃ॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਜੋਗ ਸੁਫਲ ਹੋ ਜਾਇ ਧਰਮਕੀ ਲਾਗੋ ਮਾਤਾ॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਧੀਰਜ ਬਾਂਧੋ ਜੋਈ ਕੁਛ ਲਿਖਾ ਬਿਧਾਤਾ ॥ਰਾਨੀ ਜੀ ਹਮਕੋ ਹੋਤ ਅਵੇਰ ਭੀਖ ਤੁਮ ਭੇਜੋ ਦਾਤਾ ॥ ਜਾਨਾ ਹਮੇਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਧਨਾ ਜੋਗ ਹੀ ਮਾੜਾ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਨੈਨਨ ਭਰ ਭਰ ਰੋਵਤੀ ਮੈਹਲੋਂ ਪੜਾ ਹੈ ਸੋਗ॥ ਸੁਖ ਮੇਂ ਦੁਖਹਮ ਕੋ ਭਯਾ ਤਾਂਤੇ ਸਾਧੇ ਜੋਗ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤਾਂਤੇ ਸਾਧੇ ਜੋਗ ਭੋਗ ਹਮ ਸੇਨਾ ਕੀਏ॥ ਰਾਜਘਰੋਂ ਕੀ ਵਿਆਹਬਹੁਤ ਦੁਖ ਹਮਕੋ ਦੀਏ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਖੋਟੇ ਖਰੀਦੇ ਦਾਮ ਨਾਹਕ ਮੇਂ ਫੇਰੇ ਲੀਏ ॥ ਛੋੜ ਚਲੇ ਪ੍ਰਦੇਸ ਬੰਧੂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੀਏ ॥

ਜਵਾਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਾ ਰਾਗ ਸੋਰਠ ॥ ੧ ॥

ਕਰਮ ਰੇਖ ਟਰੇ ਨਹੀਂ ਟਾਰੀ ॥ ਟੇਕ ॥

ਕਰਮ ਕੇ ਹਾਥ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵੈ ਕਰਮ ਛਤ੍ਰ ਪਤ ਧਾਰੀ ॥ ਕਰਮਨ ਕੇ ਹਾਥ ਨ ਕਰਤ ਅਮੀਰੀ ॥ ਕਰਮ ਹੀ ਜਨਮ ਭਿਖਾਰੀ ॥ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸੋਈ ਬਨ ਆਵੇ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਰੇਖਾ ਨਿਆਰੀ॥ ਹਾਵਭਾਵ ਸਭ ਮੈਨੇ ਤਜਾਗੇ ਭੀਖ ਲਗੇ ਮੁਹਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ਬੈਠੀ ਰਾਜ ਕਰੋ ਮੈਹਲਨ ਮੈਂ ਕੰਚਨ ਪੌਲ

ਦੁਖਾਰੀ ॥ ਹਮਰੇ ਕਰਮ ਮੈ ਲਿਖੀ ਹੈ ਫਕੀਰੀ ਸੋ ਦਿਲ ਮਾਂਹਿ ਕਰਾਰੀ ॥ ਭਵ ਸਾਗਰ ਕੀ ਧਾਰ ਕਠਿਨ ਹੈ ਵਿਸਰ ਗਏ ਸੁਧ ਸਾਰੀ ॥ ਲਛਮਨ ਹਰਿ ਸੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵੇ ਖੇਵਟਿਆ ਗਿਰਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਜਵਾਬ ਰਾਣੀ ਰਾਗ ਹੋਲੀ ॥ ਕੁਵਰ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਸਮਝਾਏ ॥ ਮੇਰੀ ਡਿਉੜੀ ਪਰ ਅਲਖ ਜਗਾਏ ॥ ਰਾਜਾ ਭਏ ਕੁਛ ਸਾਰ ਨਾ ਜਾਨੀ ਘਰਕੇ ਮਾਲ ਲੁਟਾਏ ॥ ਤੇਰੀ ਮਨਸਾ ਥੀ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਮੈਂ ਨਾਹੱਕ ਵਿਆਹ ਕਰਾਏ ॥ ਵੈਰਨ ਸਾਸ ਭਈ ਹੈ ਮੇਰੀ ਐਸੇ ਮੀਤ ਛੁਡਾਏ ॥ ਰਾਜ ਕੋ ਛੋਡ ਭਏ ਰਾਜਾ ਜੋਗੀ ਠਾਢੇ ਭਸਮ ਰਮਾਏ ॥ ਰਾਜ ਕਾਂਨ ਸਭ ਕੁਲਕੀ ਛੋੜੀ ਭੀਖ ਮਾਂਗਨੇ ਆਏ ॥ ਸੋਚ ਸਮਝ ਘਰ ਬੈਠ ਰਹੋਗੇ ਚਰਨੋਂ ਚਿਤ ਲਗਾਏ ॥ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਨਾਹਕ ਜਨਮ ਗਵਾਏ ॥ ਬਾਰਤਾ ॥ ਇਤਨੀ ਸੁਨ ਬਾਤ ਰਾਨੀ ਰਤਨ ਕੌਰ ਕੀ ਰਾਜਾ ਚਲ ਦਿਯੇ ॥ ਔਰ ਚਾਲੇ ਚਾਲੇ ਮੈਨਾਵੰਤੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਮਾਤਾਕੋ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਸੇ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕੀਆ ਔਰ ਮਾਤਾ ਨੇ ਅਸੀਸ ਦੀ ॥ ਜਬ ਮਾਤਾ ਸੇ ਆਗਿਆ ਲੇਕੇ ਬਾਕੀ ਹਾਲ ਜਿਬਾਨੀ ਕਹਾ ॥ ਤਬ ਮਾਤਾ ਨੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੇ ਕਹਾ ਸੁਨੋ ਕੰਵਰ ਜੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਚਾਰ ਕੂੰਟ ਰਮਤੇ ਫਿਰੋ ਕਰੋ ਦੇਸ ਕੀ ਸੈਰ ॥ ਬੰਗਾਲੇ ਮਤ ਜਾਈਯੋ ਜੋਤੁਮ ਚਾਹੀਯੋ ਖੈਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੇਟਾ ਜੀ ਜੋ ਤੁਮ ਚਾਹੋ ਖੈਰ ਤੇਰੀ ਬਰਜੇ ਮਹਿਤਾਰੀ ॥ ਸੁਨ ਗੋਪੀਚੰਦ ਲਾਲ ਬਾਤ

ਯੇਹਮਾਨਹਮਾਰੀ ॥ ਬੇਟਾਜੀ ਗੁਰਸੇ ਰਾਖੋ ਧਿਆਨ ਰਹੇਜੀ ਲਾਜ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੇ ਫੇਰ ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਪਰ ਵਾਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਬੰਗਾਲਾ ਬਸੈ ਕੈਸਾ ਕੈਸਾ ਉਨਕਾ ਭੇਖ ॥ ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਰਾਜਕੀਏਚਹੂੰਦੇਸ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਰਾਜ ਕੀਆ ਚਹੂੰ ਦੇਸ ਮੁਲਕ ਮੈਂਨੇ ਦੇਖੇਸਾਰੇ॥ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹਰ ਸੁਥਾਨ ਹੈ ਦੇਖ ਲੀਏ ਤਖਤ ਹਜਾਰੇ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੱਖਣ ਔਰ ਗੁਜਰਾਤ ਰਹੇ ਨਾ ਹਮਸੇ ਨਿਆਰੇ ॥ ਪੂਰਬਪੱਛਮਦੇਖਲੀਏ ਸਭਬਲਖਬੁਖ਼ਾਰੇ ॥ਦੋਹਰਾ॥ ਹਮ ਕੋ ਤੂੰ ਮਨਸੇ ਕਰੈ ਬੰਗਾਲੇ ਮਤ ਜਾਇ॥ ਬੈਹਨ ਤੇਰੀ ਚੰਪਾ ਵੰਤੀ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਰ ਜਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੇਟਾ ਰੇ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਰ ਜਾਇ ਬੈਹਨ ਚੰਪਾ ਦੇ ਰਾਨੀ॥ ਮੁਝੇ ਲਗੇ ਅਪ੍ਰਾਧ ਕਰੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਨਾਦਾਨੀ ॥ ਬੇਟਾ ਰੇ ਚੰਦਨ ਬ੍ਰਿਖ ਛੋਡ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਬੋਡੇ ਬੇਰੀ ॥ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਜਾਇ ਕਹੀ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ਮੇਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਜਾਂ ਦਿਨ ਸੇ ਜੋਗੀ ਭਯਾ ਕਰਕੇ ਭਗੁਵਾ ਭੇਸ ॥ ਘਰ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਨਾਰ ਹੈ ਤੋ ਇਨ ਮੇਂ ਮਰੀ ਨਾ ਏਕ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮਰੀ ਇਨ ਮੇਂ ਨਾ ਏਕ ਬੈਹਨ ਵੋਹ ਕੈਸੇ ਮਰੇਗੀ ॥ ਯਾਂ ਸੂਰਤ ਪਰ ਦੇਖ ਬਹੁਤ ਸਾ ਰੁਦਨ ਕਰੇਗੀ॥ ਮਾਤਾਜੀ ਆਵੋਂ ਗੇ ਸਮਝਾਇ ਧੀਰ ਦਿਲ ਮਾਹਿ ਧਰੇਗੀ ॥ ਤੁਮ ਲੀਜੋ ਬੁਲਵਾਇ ਸਮਝ ਘਰ ਬੈਠ ਰਹੇਗੀ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਤੂੰ ਬੇਟਾ ਭੂਲਾ ਫਿਰੇ ਮੈਂ ਸਮਝਾਊਂ ਤੋਹਿ ॥ ਘਰ ਕੀ ਤਿਰੀਆ ਹੈ ਭਲੀ

ਅਰਧ ਸਰੀਰੀ ਹੋਇ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬੇਟਾ ਰੇ ਅਰਧ ਸਰੀਰ ਹੋਇ ਨਾਰ ਸੋਈ ਤਰ ਜਾਵੈ॥ ਆਪ ਤਰੈ ਕੁਲਤਾਰੈ ਜਗਤ ਮੇਂ ਨਾਮ ਚਲਾਵੈ॥ ਬੇਟਾ ਜੀ ਹੂਏ ਬਿਛੋਆ ਫੇਰ ਜਿਨ ਕੀ ਕੌਨ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਲਾਖ ਜਤਨ ਕਰੋ ਫੇਰ ਜਨਮ ਮੂਰਤ ਨਹਿ ਪਾਵੈ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਮਤਲਬ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਕਿਆ ਸਮਝਾਊਂ ਤੋਹਿ॥ ਬੈਹਨ ਵਡੇਰੀ ਹੋਇਗੀ ਦੁਖ ਬਡੋ ਤ੍ਰਿਹ ਹੋਹਿ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਮਾਈ ਜੀ ਜੋ ਦੇਨੇ ਕੋ ਹੋਇ ਬੈਹਨ ਪਰ ਭਾਈ ਛੀਜੈ॥ ਦੇਨੇ ਕੋ ਨਹਿ ਹੋਇ ਫੇਰ ਕੋਈ ਬਾਤਨਾ ਬੂਝੈ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜਗਤ ਕਾ ਵਿਉਹਾਰ ਰਾਜ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੀਜੈ॥ ਹਮ ਜੋਗੀ ਅਵਧੂਤ ਬੈਹਨ ਹਮ ਕੋ ਕਿਆ ਦੀਜੈ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਚਾਤ੍ਰ ਸੇ ਮੂਰਖ ਬਨੇ ਸੁਨ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਲਾਲ॥ ਸਦਾ ਬਿਹੂਨੀ ਵੇ ਰਹੈ ਵੀਰਨ ਬਿਨਧੋਸਾਲ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬੇਟਾ ਰੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਤੂੰ ਮਾਨ ਤੇਰੀ ਵਰਜੈ ਮਹ-ਤਾਰੀ॥ ਭੈਣ ਮਿਲੋ ਨਾ ਜਾਇ ਧਾਹ ਮੇਂ ਮੂਰਖ ਭਾਰੀ॥ ਬੰਗਾਲੇ ਮਤ ਜਾਇ ਕਹੇਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ॥ ਲਾਖ ਵਡੇਰੀ ਹੋਇ ਕਰੇ ਵਹੁ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਹਮ ਜੋਗੀ ਅਵਧੂਤ ਹੈਂ ਕਰੈ ਦੇਸ ਕੀ ਸੈਲ॥ ਮਾਤਾ ਛੋਡੀਰੋਵਤੀ ਗਹੀ ਬੰਗਾਲੇ ਕੀ ਗੈਲ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲਈ ਬੰਗਾਲੇ ਕੀ ਗੈਲ ਸੋਕ ਮਨ ਮੈਂ ਨਹਿ ਲਾਏ॥ ਕਰੀ ਦੇਸ਼ ਕੀ ਸੈਰ ਗੌੜ ਬੰਗਾਲੇ ਆਏ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਾ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮੈਹਲ ਕੁੰਵਰ ਨੇ ਅਲਖ ਜਗਾਏ॥ ਖਬਰ ਭਈ ਰਨਵਾਸ ਰਹਿਸ

ਕਰ ਨਾਦ ਵਜਾਏ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਚੰਪਾਦੇ ਰਾਨੀ ਨੇ ਸੁਨੀ ਬੋਲੀ ਬਚਨ ਸਮਾਰ॥ ਭਿੱਛਿਆ ਲੈ ਕਰ ਜਾਈਯੋ ਤੋ ਜੋਗੀ ਠਾਢੇ ਕੋ ਆਰ।ਚੌਃ।ਜੋਗੀਠਾਢੇਦੁਆਰਧੂਪਸੇਅੰਗਪ੍ਸੀਜੈ।ਲੇਕੰਚਨ ਕੋ ਥਾਰ ਭੀਖ ਜੋਗੀ ਕੋ ਦੀਜੈ ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਡੇਉਢੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਦੇਰ ਉਨ ਕੋ ਨਹਿ ਕੀਜੈ॥ ਨਾ ਤਰ ਜਾਇ ਨਿਰਾਸ ਬਚਨ ਸਤਿ ਕੈ ਸੁਨ ਲੀਜੈ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਿਖਿਆ ਲੇ ਬਾਂਦੀ ਚਲੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਦਰਬਾਰ॥ ਡੇਉਡੀ ਬੋਲੀ ਆਨਕੇ ਤੇਂ ਪਹੁੰਚੀ ਬਚਨ ਸਮਾਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਬੋਲੀ ਬਚਨ ਸਮਾਰ ਭੀਖ ਮੈਂ ਤੁਮ ਕੋ ਲਾਈ॥ ਲੇ ਜੋਗੀ ਕੇ ਲਾਲ ਦੂਰ ਸੇ ਅਰਜ ਲਗਾਈ॥ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਵੁਹ ਸੂਰਤ ਕੋ ਦੇਖ ਬਹੁਤ ਮਨ ਮੈਂ ਮੁਰਝਾਈ॥ ਜਿਨ ਘਰ ਜਨਮੇ ਕੁੰਵਰ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਜੀਮੇਂ ਮਾਈ॥

ਜਵਾਬ ਬਾਂਦੀ ਕਾ ਗੋਪੀਚੰਦ ਸੇ॥

ਰਾਗ ਹੋਲੀ॥

ਜੋਗੀ ਕੌਨ ਦੇਸ਼ ਸੇ ਆਏ॥ ਤੈਨੇ ਹੈਂ ਸਕਰ ਨਾਦ ਬਜਾਏ॥ਟੇਕ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਕੀ ਸਾਰ ਨਾਜਾਣੀ ਠਾਂਢੀਹੋ ਭੇਖ ਬਨਾਏ॥ ਕਾਨਨਕੀ ਸੁਰਖੀ ਨਹਿ ਸੂਖੀ ਮੁੰਦ੍ਰੇ ਕਿਉਂ ਝਲਕਾਏ ॥ ਕਿਆ ਤੇਰਾ ਬਾਪ ਭਯਾ ਦੁਖਦਾਈ ਕਿਆਭਯਾ ਧਮਕਾਏ॥ ਕਿਆ ਤੇਰੇ ਘਰਨਾਰ ਕੁਕਰਮਾ ਮਨ ਦਿਲਗੀਰੀ ਲਾਏ॥ ਚੰਦਨਸੀ ਤੇਰੀ ਕਾਂਇਆਂ ਦਮਕੇ ਸੂਰਜ ਕਿਰਨ ਸਵਾਏ॥ ਮਾਤਾਪਿਤਾ

ਘਰਕੈਸੋਜੀਵੋਂ ਜਿਨਕੇ ਕੁਲਤੁਮ ਜਾਏ॥ ਬੈਠਰਹੋ ਤੁਮਇਸੀ ਮੈਹਲਮੈਂ ਹਰਿਸੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ॥ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ਸ੍ਰਨ ਦੇਹ ਹੈ ਤੇਰੀ ਗਿਆਨ ਗੁਰੂਸੇ ਪਾਏ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਰਾਜਾਕਹੈ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਸਮਾਰ॥ ਤੂੰ ਬਾਂਦੀ ਰਣਵਾਸ ਕੀ ਮੇਰਾ ਜੋਗਜਾਇ ਵੇਕਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਂਦੀ ਰੀ ਜੋਗ ਜਾਇਵੇਕਾਰ ਤੇਰੀ ਭਿਛਿਆ ਨਹਿ ਲੇਊਂ॥ਹਮੇਂ ਗੁਰੂਕੀਆਨ ਦੁਆਡ੍ਰਾਸੇ ਨਹਿਦੇਊਂ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਜਾਉ ਮੈਹਲਮੈ ਬੈਠਬਾਤ ਤੁਮਸੈ ਕਹਿਦੇਊਂ॥ਹਮੇ ਦਿਖਾਉ ਭੀਖਨਾਹਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਲੇਊਂ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਸੁਨਕੇ ਬਾਂਦੀ ਰਿਸਭਈ ਬੋਲੀ ਬਚਨ ਸਮਾਰ ॥ ਝੋਲੀ ਲੂੰਗੀ ਛੀਨਕੇ ਤੋ ਧੱਕੇ ਦੂੰਗੀਚਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਜੋਗੀਰੇ ਧੱਕੇ ਦੂੰਗੀ ਚਾਰ ਹਮੈ ਤੂੰ ਬਾਣ ੀਬੋਲੈ॥ਮਾਰੂੰਗੀ ਮੈਂ ਵਾਂਸ ੍ਰੇ ਗਿਨਤੀ ਕੋ ਸੌਲੈ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਨੈਨਨ ਭਰ ਭਰ ਰੋਵਤੇ ਸੁਨ ਬਾਂਦੀ ਕੀ ਬਾਤ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਲਈ ਹੈ ਮੋਲ ਤੂੰ ਰਾਨੀਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਰਾਨੀਜੀਕੇ ਸਾਥ ਆਜ ਮੈਨੇ ਲਈ ਫ਼ਕੀਰੀ ॥ ਤੂੰ ਮਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸਭਈ ਦਿਲ ਕੀ ਦਲਗੀਰੀ ॥ ਬਾਂਦੀ ਰਾਜ ਪਾਟ ਦੀਏ ਛੋੜ ਜੋ ਮੈਨੇ ਤਖਤ ਅਮੀਰੀ॥ ਕਰਮ ਲਿਖੀ ਮੇਰੇ ਜੋਗਰਹੀ ਰਟਨਾਅਬ ਤੀਰੀ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਜਾਹ ਜੋਗੀ ਕੇ ਬਾਲਕਾ ਜੇਤੂੰ ਚਾਹੇਂ ਖੈਰ॥ ਘਰ ਘਰ ਭਿਛਿਆ ਮਾਂਗਤਾ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਡੋਲੈ ਸੈਰ॥

ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਜੋਗੀਰੇ ਕਰਤਾ ਡੋਲੈ ਸੈਰ ਛੀਨ ਲੈ ਨਾਰ ਪਰਾਈ॥ ਯੇਹਛਲਕੀਹੈਬਾਤਅੰਗਮੇ ਭਸਮਰਮਾਈ॥ ਜੋਗੀਰੇ

ਕਬ ਤੈਨੇ ਲਈ ਹੈ ਮੋਲ ਮੋਹਿ ਬਾਂਦੀ ਬਤਲਾਈ ॥ ਝੋਲੀ-
ਲੂੰਗੀ ਛੀਨ ਕਰੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਬੜਾਈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
ਧਾਰਾ ਨਗਰ ਸੁਥਾਨ ਹੈ ਵਹਾਂ ਕੀਏ ਤੇਰਾ ਮੋਲ ॥ ਮਨ
ਦਿਲਗੀਰੀ ਨਾਂ ਕਰੋ ਤੋਕੰਚਨਦੀਏ ਤੋਲ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਂਦੀ
ਰੀ ਕੰਚਨ ਦੀਏ ਤੋਲ ਮੋਲ ਜਬ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਲੀਨੀ ॥ ਯੇਹ
ਰਾਜਾਕੀਰੀਤ ਬੈਹਨ ਕੇ ਸੌਂਭੇ ਦੀਨੀ॥ਬਾਂਦੀਰੀ ਆਜਲੀਏ
ਮੈਨੇਜੋਗ ਬਹੁਤ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾਕੀਨੀ॥ ਦੇ ਮੇਰੀਬੈਹਨ ਮਿਲਾਇ
ਫਿਰੈ ਕਿਉ ਮਤ ਕੀ ਹੀਨੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੂਰਤ ਕੋ
ਨਿਰਖੇ ਖੜੀ ਪਦਮ ਜੋ ਝਲਕੇ ਪਾਇ ॥ ਨੈਨਨ ਭਰ ਭਰ
ਰੋਵਤੀ ਜਲਦ ਮੈਹਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ
ਜਲਦ ਮੈਹਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਸੁਨੇ ਚੰਪਾਦੇ ਰਾਨੀ॥ ਜੋਗੀ ਆਇ
ਦੁਆਰਕਹੇਕੁਦਰਤਕੀ ਬਾਨੀ॥ਰਾਨੀਜੀ ਚਲਕਰਦਰਸ਼ਨ
ਕਰੋ ਯੇਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਨੀ ॥ ਨਹੀਂ ਸੂਰਤਰਮਜਾਇ ਫਿਰੈ
ਜੋਗੀ ਸੈਲਾਨੀ ॥ਦੋ:॥ ਕਰਕੇ ਭਗੁਆ ਕਾਪੜੋ ਰਾਖੇ ਜੋਗੀਕਾ
ਭੇਖ ॥ ਯੇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤੋ ਐਸੇ ਫਿਰੈਂ ਅਨੇਕ
॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਐਸੇ ਫਿਰੈਂ ਅਨੇਕ ਰੂਪਧਰ ਜੋਗੀ
ਜਗਕੋ ਮੋਹੈ॥ ਬਾਂਦੀਰੀ ਕੋਈ ਮੁਨੀ ਬਨਜਾਇ ਅੰਤਦੁਨੀਆਂ
ਕਾ ਟੋਹੇ ॥ ਵੇਜੋਗੀ ਅਬਨਾਹਿ ਦਰਸ ਜਿਨ ਕਾਤੂੰ ਟੋਹੇ
॥ ਕੋਈ ਹੋਗਾ ਰਮਤਾ ਜੋਗੀ ਤੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹੇ ॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੂਰਤ ਪਰਹੈ ਮੋਹਿਨੀ ਚੰਦਨ ਦੀਯੇ ਲਲਾਰ ॥
ਪਾਵ ਪਦਮ ਮੁਖਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਤੋ ਗੋਪੀਚੰਦ ਉਨਿਹਾਰ ॥ ਚੌ: ॥

॥ ਰਾਨੀ ਜੀ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਉਨਹਾਰ ਪਾਰ ਜਿਨਕਾ ਨਹਿ ਪਾਵੈ॥ਕੰਚਨ ਬਨੇ ਸ਼੍ਰੀਰ ਦੁਆਰਪਰ ਅਲਖ ਜਗਾਵੈ॥ਰਾਨੀ ਜੀ ਲੇਤਾ ਨਹੀਂ ਭੀਖ ਬਹੁਤ ਕਰ ਤੁਮੇ ਸਮਝਾਏ ॥ ਚਲ ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਬਚਨ ਐਸੇ ਸਮਝਾਏ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ਤੂੰ ਬਾਂਦੀ ਰਣਵਾਸ ਕੀ ਤੇ ਬਕਤੀ ਫਿਰੈ ਗਵਾਰ ॥ ਜਿਭੀਆ ਲੂੰਗੀ ਕਾਟ ਕੇ ਤੌ ਬੈਠ ਰਹੋ ਮਨ ਮਾਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ਬਾਂਦੀ ਰੀ ਬੈਠ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਰ ਬਹੁਤ ਤੂੰ ਕਰੇ ਜਿਬਾਨੀ॥ਕਹਾਂਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਫਿਰੇ ਤੂੰ ਮਸਤ ਦਿਵਾਨੀ ॥ ਬਾਂਦੀ ਰੀ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੇਰਾ ਵੀਰ ਘਰੀਂ ਸੋਲਾ ਸੌ ਰਾਂਨੀ ॥ ਇਕ ਛਤ ਜਿਨ ਕਾ ਰਾਜ ਨਾਂ ਜਗ ਮੈ ਰਹੈ ਛਾਨੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਰ ਜੋਰੈ ਅਰਜੀ ਕਰੈ ਬਚਨ ਕਹੇ ਸਮਾਰ ॥ ਪਦਮ ਜੋ ਝਲਕੇ ਪਾਂਵ ਮੈਂ ਤਿਲਕ ਦੀਏ ਲਿਲਾਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਤਿਲਕ ਦੀਏ ਲਿਲਾਰ ਭੇਖ ਜਿਨ ਅਧਿਕ ਬਨਾਏ ॥ ਹੈ ਕੋਈ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਬਦਨ ਛਿਪਾਏ ॥ਰਾਨੀ ਜੀ ਲੇਤਾ ਨਾਹਿ ਭੀਖ ਬਹੁਤ ਕਰ ਤੁਮੇਂ ਬੁਲਾਏ॥ ਸ ਵਿਸਵੇ ਤੇਰਾ ਵੀਰ ਆਜ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਆਏ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਚੰਪਾ ਦੇ ਰਾਨੀ ਚਲੀ ਭਰ ਮੋਤੀਅਨ ਕੇ ਥਾਲਿ ॥ ਡੇਓੜੀ ਪਰ ਠਾਢੀ ਕਹੈ ਲੈ ਜੋਗੀਕੇਲਾਲ ॥ਚੌ:॥ ਪਿਆਰੇਜੀ ਲੈਜੋਗੀ ਕੇ ਲਾਲ ਭੀਖ ਮ ਤੁਮ ਕੋ ਲਾਈ ॥ ਕਿਉਂ ਠਾਢੇ ਦਿਲਗੀਰ ਕਾਨ ਕੀ ਜ਼ਰਦੀ ਸੁਖਾਈ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਕੌਨ ਪਿਤਾ ਕੇ ਪੂਤ ਕੌਨ ਤੇਰੀ ਹੈ ਮਾਈ ॥ ਕੋਨ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇਸ ਕਹਾ ਕੋ ਸੂਰਤ

ਉਠਾਈ ॥ ਜਵਾਬ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਾ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
ਕੰਕਰ ਪੱਥਰ ਸਭ ਤਜੈ ਮੈਂ ਸਮਝਾਊਂ ਤੋਹਿ॥ ਭੋਜਨ ਹੋਇ ਤੋ ਲਾਇ ਦੇ ਖੁਧਿਆ ਲਾਗੀ ਮੋਹਿ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਖੁਧਿਆ ਵਿਆਪੀ ਮੋਹਿ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਕਰ ਆਏ॥ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਮੋਤੀ ਹਮੇ ਅਬ ਨਾਹਿ ਸੁਹਾਏ ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਮਾਈ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋਚ ਮਨ ਮੈਂ ਨਹਿ ਲਾਏ ॥ ਸਭ ਛੋਡੇ ਪ੍ਵਾਰ ਗੁਰੂ ਸੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਦਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਾਂ ਰਹੇ ਸਾਚੀ ਕਰਕੇ ਜਾਨ ॥ਚਾਰ ਘੜੀ ਗਮਖਾਇ ਤੇ ਗੋਪੀਚੰਦਕੀ ਆਨ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ਪਜਾਰੇਜੀਗੋਪੀਚੰਦਕੀਆਨ ਤੁਮੇਮੈ ਭੋਜਨ ਲਾਊਂ॥ਕਰੂੰਰਸੋਈਤਿਆਰ ਮੈਹਲਮੈਬੈਠਜਿ-ਮਾਊਂ ॥ਗੋਪੀਚੰਦਕੀ ਸੂਰਤਬਚਨ ਮੈਂ ਸੱਤਜ ਸੁਨਾਊਂ॥ ਜੋਤੂੰ ਭੂਖਾਜਾਇ ਵਕਤ ਐਸਾ ਨਹਿ ਪਾਊਂ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ਰਹੇਕੁਵਰ ਮੁਰਝਾਇਕੇ ਤਉ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਬਨਾਇ॥ ਹਮਰੀ ਬੈਹਨਤੇਰੇ ਵੀਰਹੈਤੂੰ ਕਿਸਕੀ ਸੌਗੰਦਖਾਇ॥ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬਾਈਜੀਕਿਸਕੀ ਸੌਗੰਦ ਖਾਇ ਤੇਰੇ ਵੀਰਨ ਕਹਿਲਾਵੈਂ॥ ਕਰਮ ਲਿਖਾਮੇਰੇ ਜੋਗ ਦੁਆਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਵੈਂ ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਮਾਇਦੀਆ ਉਪਦੇਸ ਸੋਚ ਮਨ ਮੈਂ ਨਹਿ ਆਵੈ॥ ਗੋਪੀਚੰਦ ਮੇਰਾਨਾਮ ਬਚਨ ਸਭ ਕੇ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ਛਲੀਆ ਫਿਰੈ ਕੌਨ ਮਿਲੇ ਤੋਹਿ ਦੂਤ॥ ਕਿਸਰਾਜਾਕੇ ਦੋਹਤੇ ਕਿਸਰਾਜਾ ਕੇਪੂਤ॥ਚੌ:॥ਕਿਸਰਾਜਾਕੇਪੂਤਨਾਮਮਾਤਾਕਾਲੀਜੋ॥ਕੈਸੇਸਾਧਾ ਜੋਗਸੋਈਹਮਸੇਕੈਹਦੀਜੋ॥ ਪਿਆਰੇਜੀਬੋਲੇਬਚਨ ਸੁਮਾਰ

ਬਾਤਛਲਕੀਨਹੀਂ ਕੀਜੈ॥ਗੋਪੀਚੰਦ ਮੇਰਾ ਵੀਰ ਰਾਜਧਾਰਾ ਕਾ ਕੀਜੈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਪਿਤਾ ਤਿਲਕ ਚੰਦ੍ਰਵਹੈ ਹਮੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜਾਣ॥ ਮੈਨਾਂ ਵੰਤੀ ਮਾਇ ਤੋ ਨਾਰੀ ਗੰਧਰਬ ਸੈਨ ਕੋ ਮਾਨ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਨਾਨਾ ਗੰਧ੍ਰਬ ਸੈਨ ਬੈਹਨ ਚੰਪਾਵੈ ਮੇਰੀ ॥ਆਏ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ ਕਰੀ ਬੰਗਾਲੇ ਫੇਰੀ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਇ ਕਹੂੰ ਮੈ ਬਾਤ ਬਹੁਤੇਰੀ ॥ ਖੁਧਿਆ ਵਿਆਪੀ ਮੋਹਿਕਰੀ ਹੈ ਆਸਾ ਤੇਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ਛਲਬਲਹਮਸਤੀਮਤ ਕਰੋ ਬੋਲੋ ਬਚਨ ਸੁਮਾਰ॥ ਮਾਤਪਿਤਾਕਾਦੇਸਹਿਜਾਨਤਸਭਸੰਸਾਰ ॥ਚੌਂ: ॥ ਪਿਆਰੇਜੀ ਜਾਨਤ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਜਗਤਮੈਂ ਐ ਜਸ ਲੀਏ॥ਹੋ ਗਏ ਮੁਲਕ ਨਿਹਾਲ ਵਿਆਹ ਜਾ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਕੀਏ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਜਬ ਜਾਨੋਗੀ ਤੋਹਿ ਕਹਾਂ ਮੇਰੇ ਸੋਭਾ ਦੀਏ॥ ਹਮ ਕੋ ਦੀਏ ਬਚਾਇ ਛਾਂਨ ਜੈਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਏ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਪਿਤਾ ਤਿਲਕ ਚੰਦ੍ਰਾਵਨੇ ਮਨ ਮੋਂ ਕੀਏ ਵਿਚਾਰ॥ ਪੰਡਤ ਲੀਏ ਬੁਲਾਇਕੇ ਤੌ ਬੈਠੇ ਆਸਨ ਮਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਬੈਠੇ ਆਸਨ ਮਾਰ ਦਾਜ ਕੀ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ ॥ ਨੌ ਘੋੜੇ ਦਸ ਊਂਠ ਸਜੇ ਹਾਥੀ ਅਸਵਾਰੀ॥ ਬਾਈ ਜਾਂ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਬਰਾਤ ਦੀਏ ਮੈਂਨੇ ਚੀਰ ਹਜਾਰੀ॥ ਇਹਬਾਂਦੀ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦਈ ਸੋਭੇ ਵਹੁ ਨਿਆਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਧਾਰਾ ਨਗਰ ਸੁਥਾਨ ਹੈ ਬਸੈ ਛਤੀ ਸੌ ਜਾਤ॥ ਕੈ ਮੇਰੇ ਵਸੇ ਪਰੇਸ ਮੈਂ ਕੈ ਮੇਰੀ ਗਧ ਬਰਾਤ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਕੈਸੀ

ਗਈ ਬ੍ਰਾਤ ਪਤਾ ਨੌਬਤ ਘਰ ਵਾਜੈ ॥ ਸੋਭਾ ਆਏ ਦੇਖ ਕੀਏ ਹਮ ਸੇ ਛਲ ਆਜੈ ॥ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੇਰਾ ਵੀਰ ਪਾਇ ਮੈਂ ਪਦਮ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ਕੰਚਨ ਬਨੇ ਸਰੀਰ ਚੰਦ੍ਰ ਮਾਥੇ ਪਰ ਸਾਜੈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਰ ਜੋਰੇ ਅਰਜ਼ੀ ਕਰੀ ਠਾਂਢੇ ਏਕ ਹੀ ਪਾਇ ॥ ਤੇਰੇ ਤੋ ਇਤਬਾਰ ਨਾਂ ਹਮ ਕਹਿਤੇ ਸਮਝਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਹਮ ਕਹਿਤੇ ਸਮਝਾਇ ਨਗਰ ਧਾਰਾ ਮੈਂ ਵਾਸੇ ॥ ਤਪੈ ਧਰਮ ਕਾ ਰਾਜ ਜਹਾਂਗੀਧਰਬੀ ਖਾਸੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀਆ ਗੁਰੂ ਕੋ ਧਾਦ ਪਾਵ ਮੈਂ ਪਦਮ ਬਿਰਾਜੇ ॥ ਕੰਚਨ ਬਨੇ ਸਰੀਰ ਚੰਦ੍ਰ ਮਾਥੇ ਪਰਗਾਸੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੂਰਤ ਕੋ ਨਿਰਖੇ ਖੜੀ ਸ਼ੋਭਾ ਕਹੀ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ਲੀਏ ਕਵਰ ਪੈਚਾਨ ਕੈ ਤੋ ਗਿਰੀ ਤਵਾਰੋ ਖਾਇ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਗਿਰੀ ਤਵਾਰੇ ਖਾਇ ਕੁੰਵਰ ਚੰਪਾਦੇ ਰਾਨੀ ॥ ਰੋਵਤ ਜ਼ਾਰ ਬੇਜ਼ਾਰ ਭਰੇ ਨੈਨਨ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ॥ ਭਯਾਰੇ ਸੁਖਸੇ ਸਾਧਾ ਜੋਗ ਐਸੀ ਕਿਆ ਮਨ ਮੇਂ ਠਾਨੀ ॥ ਪੜੀ ਧਰਨ ਮੈਂ ਜਾਇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਜੀ ਸੈਲਾਨੀ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਰਮ ਨਾ ਮੇਟਾ ਜਾਇ ਨੈਨ ਭਰ ਭਰਕੇ ਰੋਵੈ ॥ ਬੈਹਨ ਮੇਰੀ ਬੇਗਲਗੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਹੂਏ ਵਿਗੋਏ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਾ ਦਿਨ ਸੇ ਲੀਏ ਜੋਗ ਨੀਦ੍ਰ ਭਰ ਕਭੀ ਨ ਸੋਏ ॥ ਕਰ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਧਾਦ ਜੋਗ ਮੈਂ ਨਾਹੱਕ ਖੋਏ ॥

ਬਾਰਤਾ-ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਜਵਾਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਾ ॥ ਜਬ ਬੰਗਾਲੇ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖਪਾਯਾ ਤੋ ਬੜੀ ਅਧੀਨਤਾ

ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਅਰਜ਼ ਕੀ ਕਿ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਐਸੇ ਸੰਕਟ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਸਹਾਯ ਕੀਜੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਆਪਨੀ ਗੁਫਾ ਮੇਂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾ ਕਿ ਆਜ ਗੋਪੀਚੰਦ ਪਰ ਬੰਗਾਲੇ ਮੇਂ ਬੜਾ ਕਸ਼ਟ ਸੁਨਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਘੜੀ ਮੇਂ ਬੰਗਾਲੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤੋ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕੇ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋ ਹੱਸਨੇ ਲਗੇ ਆਖਰ ਦੇਖਾ ਕਿ ਚੇਲਾ ਬਹੁਤ ਜਿਚ ਹੂਆ ਤਦ ਬੋਲੇ ॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਾਂਨ ਭਿਨਕ ਗੁਰਕੇ ਪੜੀ ਤੋ ਆਨ ਖੜੇ ਹੈਂ ਪਾਸ ॥ ਛੋਡ ਗੁਫਾ ਜੋਗੀ ਚਲੇ ਅਬ ਕੁੰਵਰ ਨਤੇ ਅਰਦਾਸ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਚੇਲਾ ਜੀ ਕੁੰਵਰ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ ਵਰਜੇ ਥੀ ਭਾਈ ॥ ਕਿਉਂ ਠਾਠ ਦਿਲਗੀਰੀ ਕਰੀ ਸੋ ਰਬਨੇ ਚਾਈ ॥ ਚੇਲਾ ਜੀ ਚਲੋ ਮਢੀ ਕੇ ਪਾਸ ਅਬ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਦੇਰ ਲ-ਗਾਈ ॥ ਚਲੋ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ਲਿਖੀ ਕਰਮਨ ਕੀ ਪਾਈ ॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਤੋ ਲੱਜਾ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ॥ ਯਾਂਤੋ ਮੇਰੀਬੈਹਨਜਿਵਾਇਦੇ ਨਹੀਂਮਰੋਂ ਬੈਹਨਕੇਸਾਥ॥ਚੌ: ॥ਗੁਰੂਜੀਮਰੂੰਬੈਹਨਕੇਸਾਥਜੋਗਮੇਰੇ ਖੰਡਿਤ ਕੀਏ ॥ ਨੈਕ ਦੂਦਨਹਿ ਤੁਮੇਂ ਜਗਤ ਮੇਂ ਅਪਜਸ ਲੀਏ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਬੈਹਨ ਜਵਾਏ ਬਚਨ ਤੁਮਸੇਕਹਿਦੀਏ॥ਨਾਤਰਉਟ ਸਰਾਪ ਸਦਾਨਹਿਜਗਮੈਂਜੀਏ ॥ਦੋ:॥ ਹਸਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵਤੇ ਖੜੇ ਕੁੰਵਰਕੇਪਾਸ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਜਾਨੀਨਹੀਂਤੋਂ ਅਬਕਿਉਂਭਏ ਉਦਾਸ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਚੇਲਾ ਜੀ ਅਬ ਕਿਉਂ ਭਏ ਉਦਾਸ ਸੋਚ ਮਨ ਮੈਂਕਿਉਂਲਾਏ ॥ਲੇਉ ਅਲਖਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਜਿਨੋ

ਕਾਨਹਿਪਾਏ॥ਉਂਗਲੀਦਈਤਰਾਸ਼ਗੁਰੂਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ ॥ਚੰਪਾਵੈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਫੇਰ ਘਟ ਭੀਤਰ ਆਏ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਮਰਾਮ ਕਹਿਭੀਉਠੀਦੋਨੋ ਭੁਜਾਪਸਾਰ॥ਆਵੀਰਨ ਮਿਲ ਲੀਜੀਏ ਅਬਕਿਆ ਕਰੋ ਅਵਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਭਧਾਰੇ ਅਬਕਿਉਂਕਰੋਅਵਾਰਕਰੋਮਿਲਨੇਕੀਤਿਆਰੀ॥ ਤਮਗੋਪੀ ਚੰਦਵੀਰਬੈਹਨਮੈਂਤੁਮਕੋਪਿਆਰੀ॥ਭਧਾਰੇਗੁਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਅਰਜ ਇਕ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੀ॥ਮਨਕੇ ਮਿਟਗਏ ਚੌਲਾ- ਜ ਰਹਿਗਈ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਦੋਹਰਾ॥ਤੁਮ ਘਰ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਔਰ ਹਮ ਜੋਗੀ ਤੇਰੇਵੀਰ॥ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤਹੈਤੋ ਬਿਗੜੇਂ ਗੇ ਤੇਰੇ ਚੀਰ ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬਾਈਜੀ ਵਿਗੜੇਂਗੇ ਤੇਰੇਚੀਰ ਕਹਾਂਸੇਫੇਰ ਮੰਗਾਵੈ॥ ਮੋਹਿ ਪੈਦਾ ਨਹਿ ਹੋਇ ਅਰਜ ਆਪ ਨੀ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਬਾਈਜੀ ਮਾਇਕਰੈ ਤੇਰੀ ਪਿਆਰ ਭਾਵਜ ਭੋਇ ਨਿਉਤ ਜਿਮਾਂਵੈ॥ ਹਮ ਜੋਗੀ ਅਵਧੂਤ ਕੋਈ ਛਿਨ ਮੈਂ ਰਮ ਜਾਵੈ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਆਨ ਲਗਾਊਂ ਆਨਮੇਂ ਦੇਊਂ ਗੀ ਚੀਰ ਉਤਾਰ॥ ਤੁਮ ਸੇ ਵੀਰਨ ਜਗਤ ਮੈਂਤੋ ਮਿਲੈਨਾਦੂ ਜੀ ਵਾਰ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਭਈਆ ਰੇ ਮਿਲੈ ਨਾਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਪਰਵਾਰੀ॥ ਤੁਮੇਂਦੀਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਰੀ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਮਹਿਤਾਰੀ॥ ਭਈਧਾਰੇ ਘਰ ਸੋਲਾਂਸੌ ਨਾਰ ਤਜੀਵੇ ਸੁਖ ਸੇ ਸਾਰੀ॥ ਨੈਕਨਾਰਾਖੇ ਮੋਹਿ ਆਜਤਨੇ ਬੈਹਨ ਵਿਸਾਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਤੇਰੀ ਬਕਤੀ ਨਹਿ ਹੋਇ॥ਲਛਮਨ ਅਵਸਰ ਜਾਤ ਹੈ ਫਿਰ ਮਿਲਨਾਨਹਿ

ਹੋਇ ॥ ਗੁਰੂਕੀਆਗਿਆ ਪਾਇਕੇ ਦੋਨੋ ਭੁਜਾਂ ਪਸਾਰ ॥
ਗੋਪੀਚੰਦ ਰਾਜਾ ਮਿਲੈ ਮਿਲੀਯੋ ਸਭ ਸੰਸਾਰ॥ ਬੋਲਾ ॥
ਪ੍ਰਭੁਜੀ ਮਿਲੀਯੋ ਸਬ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਹਸੇ ਰੈਨ ਮਿਲਾਈ॥ ਕਰ
ਜੋਰੈ ਇਕ ਪਾਇ ਬੈਹਨ ਅਪਨੀ ਸਮਝਾਈ ॥ ਬੀਬੀ ਜੀ
ਜਾਉ ਅਪਨੇ ਘਰ ਬੈਠ ਭਈ ਸੋ ਰਬਨੈ ਚਾਹੀ॥ ਹਮ ਕੋ ਹੋਤ
ਅਵੇਰਲਿਖੀਕਰਮਨਕੀਪਾਈ॥ਦੋ:॥ਬੈਠਰਹੋਇਸਮਹਲ ਮੈਂ
ਤੋਹਿਕਿਆਲਗਾਵਿਯੋਗ॥ਧੂਨੀ ਦੂੰਗੀ ਡਾਰਕ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਾ-
ਧੋਜੋਗ॥ਚੌ:॥ਭਈਆਰੇਬੈਠੇਸਾਧੋਜੋਗ ਸੁਤੁਮ ਹਮਕੋਦੀਜੈ
॥ਬੂਟੀਦੂੰਗੀਛਾਂਨ ਬੈਠ ਕਰ ਧਹਾਂਧੁਵੀਜੈ॥ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਬਨਾ-
ਇਸੋਚਮਨ ਮਹਿ ਨਹਿ ਕੀਜੈ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਟਿਕਤੇ ਨਾਹਿ ਸੰਗ
ਮੈਂ ਹਮ ਕੋ ਲੀਜੈ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਮੰਦ੍ਰ ਤੇਰਾ ਕਾਂਚਕਾ ਕਾਸਧੂਆ
ਲਗ ਜਾਇ॥ ਧੂੰਨੀ ਡਾਰੂ ਮੈਹਲ ਮੈਂ ਤੌ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਰਸਾਇ
॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਬਾਈ ਜੀ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਰਸਾਇ ਕਹਾਂ ਸੇ
ਜੋਗੀ ਆਇ ॥ ਗਾਲੀ ਤੁਮਕੋ ਦੇਉ ਹਾਲ ਮੈਂ ਕਿਉ ਬੈਠਾਏ
॥ਬੀਬੀ ਰੀ ਹਮ ਕੋ ਆਤੀ ਲਾਜ ਨਾਹਕ ਮੈਂ ਨਾਮ ਧ੍ਰਾਏ ॥
ਤੁਮ ਘਰ ਭੋਗੋ ਰਾਜ ਹਮੈਂ ਅਬ ਜੋਗ ਸੁਹਾਏ ॥ ਦੋਹਰਾ॥
ਰਾਜਾ ਕੋ ਸਮਝਾਇਦੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਬਨਾਇ॥ ਆਠ ਪੈਹਰ
ਤੇਰੇ ਢਿਗ ਰਹੋਂ ਭੋਜਨ ਦੇਉਂ ਜਮਾਇ॥ ਦੇਸਦੇਸਰਮਤੇ ਫਿ
ਰੈਂਸਾਤਦੀਪਨੌਖੰਡ॥ ਫਿਰਕਰ ਪੀਛਾ ਦੇਖਤੀ ਅਗਨੀ ਭਈ
ਪ੍ਰਚੰਡ॥ ਚੌਬੋਲਾ॥ ਬੀਬੀਰੀ ਅਗਨੀ ਭਈ ਪ੍ਰਚੰਡ ਮੈਹਲ
ਕੀ ਜਲਤ ਅਟਾਰੀ॥ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਰਿਸਾਇ ਭਈ ਕੰਚਨ

ਸਭ ਕਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬੈਹਨ ਨੇ ਕੀਏ ਸੰਗ ਤੇ ਛਲ ਕੀਏ ਐਸੇ ਭਾਰੀ ॥ ਰੋਵਤ ਛੋਡੀ ਬੈਹਨ ਮਿਟੀ ਦੋਊ ਸੂਰਤ ਪਿਆਰੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੰਘ੍ਰਸੁਮੇਰ ਕੇ ਗਏ ਮੜੀ ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਲਛਮਨ ਕੀ ਅਧੀਨਤੀ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਆਸ ॥ ਚੌਬੋਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ਆਸ ਮਿਲੇ ਜਬ ਸਤਗੁਰ ਸਾਂਚੇ ॥ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਚਿਤ ਲਾਇ ਰਹੇ ਨਾਂ ਭੂਖੇ ਪਿਆਸੇ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਧਰ ਸੁਰਸਤੀ ਮਾਇ ਸੋਈ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਗਾਸੇ ॥ ਲਛਮਨ ਹੈ ਅਧੀਨ ਮਿਟੈ ਸਭ ਸੰਕਟ ਸਾਸੇ ॥ ਇਤਿ ਚੌਬੋਲੇ ਸੰਪੂਰਨੰ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਘੋਰ ਘੋਰ ਘਨ ਆਏ ਛਾਏ ਰਹੇ ਚਹੂੰ ਓਰ ਕੌਨ ਹੇਤ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਸੁਰਤ ਬਿਸਾਰੀ ਹੈ ॥ ਦਾਮਨੀ ਦਮਕ ਜੈਸੇ ਜੁਲੂੰਕੀ ਚਮਕ ਤੈਸੇ ਨਭ ਮੇਂ ਵਿਛਾਲ ਬੰਕ ਪੰਗਤੀ ਸ੍ਵਾਰੀ ਹੈ॥ ਐਸੇ ਸਮੇ ਬ੍ਰਿਜ ਕੰਦ ਧੀਰਨ ਧਰਤ ਨੈਕ ਵਿਰਹ ਵਿਖਾਤ ਹੋਤ ਵਿਆਕੁਲ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਬਿਨ ਹਾਇ ਯੇਹ ਆਵਨ ਕੀ ਰਾਤ ਕਿਧੋ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਕੀ ਸਾਰੀ ਹੈ॥ ੧ ॥ ਐਸੀ ਝਰੀ ਬੂੰਦਨ ਮੈਂ ਦੂਤੀ ਨੇ ਉਠਾਯੋ ਕਾਂਮ ਸੁਖੇ ਮੁਖ ਪਿਆਰੀ ਬੜੀ ਬੂੰਦੇ ਮੁਖ ਬਹਿਰ ਕੇ॥ ਕਹੇ ਕਬ ਸਿਵ ਨਾਥ ਗੁਨ ਗਾਜਤ ਹੈ ਸਾਵਨ ਬਹੈ ਰਸ ਲੈਹਰੀ ਸੈਹਰ ਕੇ॥ ਉਨਰੀ ਸੰਕੁਜ ਦੂਤੀ ਦੂਨਰੀ ਦ੍ਰਿਗਣ ਬਾੜੀ ਹੁੰਨਰੀ ਕੈਹ ਤ ਸਾਂਸ ਜੂਨਰੀ ਗੈਹਰਿ ਕੇ॥ ਊਠ ਰੀ ਘਟਾ ਪੈਗੋਰੀ ਤੂਨਰੀ ਅਟਾ ਪੈ ਦੌਰੀ ਖੂਨਰੀ ਕਰੇਗੀ ਲਾਲ ਊਨਰੀ ਪਹਰ ਕੇ ॥ ਜੋਬਨ ਪਰਵੇਸ ਮੇਂ ਵਿਦੇਸ ਮਦਨ ਸੂਦਨ ਜੀ ਨਿਪਟ

ਅੰਧੇਰੀ ਕਾਰੀ ਸਾਵਨ ਕੀ ਜਾਮਨੀ ॥ ਏਕ ਟੁਕ ਰਟਤ ਪਪੀਹਾ ਪਿਕ ਨੀਲਕੰਠ ਹੀਏ ਚਮਕਤ ਦਮਕਤ ਜਿਮਿ ਦਾਮਨੀ ॥ ਸੂਨੀ ਛੇਜ ਮੰਦ੍ਰ ਮੈ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਵਿਸਾਰੇ ਬੈਨੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਜਾਨ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਜੀਏ ਭਾਮਨੀ ॥ ਨੈਨ ਭਰ ਭਾਰੇ ਟਰੇ ਮੁਖ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੇ ਉਛਰ ਉਛਰ ਪਰੇ ਕਾਂਮ ਭਰੀ ਕਾਮਨੀ ॥ ੩ ॥ ਕਰਤ ਅਪਰਾਧ ਪਾਪ ਛਾਪ ਜਨ ਦੇਤ ਸਦਾ ਹਾਥ ਨਿਜ ਜੁਰਾਤ ਤਾਹਿ ਮਹਾ ਰਾਮ ਕਹਿ ਪੜਿਯੋ ॥ ਪੰਡਿਤਸੇ ਦੀਖਟ ਹੈ ਗੰਡਤ ਸੇ ਚਿਹਨ ਮਧ ਸਘਨ ਫਲ ਦੇਤ ਫਿਰਤ ਝੂਠ ਵਾਕੋ ਸੈਹਨੋ ਪੜਿਯੋ॥ਕਰਤ ਵੇ ਅਨੀਤ ਬਾਤ ਬੋਲਤ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਜਾਨ ਰਾਖਤ ਨਿਜ ਜੀਨ ਹਾਥ ਮੌਨ ਕਰਤ ਰਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ਪੁਰਖੋਤਮ ਦਾਸ ਕਹੇ ਕਰਮਨ ਮੈਂ ਲਿਖੀ ਏਹ ਬੜੇ ਬੜੇ ਅਧਰਮਨ ਕੋ ਧਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ੧ ॥ ਧਰਮਕੀ ਨਾਂ ਰਾਤ ਜਾਨੈ ਅਪਨੀ ਤਕਰੀਰ ਠਾਨੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੀ ਨ ਰੀਤ ਮਾਨੇ ਬਨਤਾਈ ਕੋ ਸਹਨੋ ਪੜਿਯ॥ ਸਾਧਨ ਕੋ ਬਿਆਧੀ ਜਾਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੋ ਉਪਾਧੀ ਮਾਂਨ ਈਸ੍ਰਰਕੋ ਪਾਖਾਣ ਠਾਨ ਤਾਂਹਿ ਸੇ ਲਹਾਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ਤੀਰਥ ਕੋ ਪਾਨੀ ਕਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਕਹਾਨੀ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜਨ ਨਾਦਾਨੀ ਕਹੈ ਐਸੇ ਮਨ ਮੇ ਰਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ਪੁਰਖੋਤਮ ਦਾਸ ਕਹੈ ਲਖਮੀਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮਾਨ ਬੜੇ ਬੜੇ ਮੂਰਖਨ ਕੋ ਚਤੁਰਾ ਕਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ੨ ॥ ਆਜ ਕੀਨ ਕਹੀ ਬਾਤ ਕਾਲਕੀ ਨਾ ਰਹੀ ਸਾਤ ਤੁਰਤ

ਕਹੀ ਵ੍ਰਿਸ ਐਸੇ ਨ ਕੋ ਚਾਹਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ਬੀਸ ੋਰ ਦੇਨੀ ਕਹੀ ਮਾਂਗੀ ਤਬ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਤੇ ਫਿਰ ਆਇ ਨਹੀਂ ਉਲੈਹਨਾ ਸੈਹਨੋ ਪੜਿਯੋ॥ਨਿਤ ਗਹੇ ਪ੍ਰੀਤ ਘਟੈਨਹਿਗਯੋ ਯਾਦਰ ੈ ਮਾਂਗਨ ਸੇ ਭਾਵ ਘਟੈ ਜਗਤ ਮੇਂ ਰਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ॥ ਪੁਰਖੋਤਮ ਦਾਸ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਲਿਖੀਬਾਤਬੜੇਬੜੇਅਧਰਮਾਂ ਕੋ ਧਰਮਾਤਮਾਂ ਕਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ੩ ॥ ਪੰਡਿਤ ਕੋ ਮਾਨ ਨਾਹ ਗਿਆਨਨ ਸਨਮਾਨ ਨਹਿ ਦੀਨਨ ਕੋ ਦਾਨ ਨਹਿ ਅਗਿਆਨ ਗਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ਗੁਣਨਿ ਰੁਜਗਾਰ ਨਹਿ ਮੂਨਿਨ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਸੁਨਨਿ ਐਸਾ ਕਹੀ ਹਿਸਾਬ ਦੇਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ਸਾਚ ਕਹਿਤ ਖਿਜਜਾਤ ਝੂਠ ਕਹਿਤ ਰੀਝਤ ਬੜੇ ਕਹਿਤ ਭੀਜਤ ਮੈਂ ਰਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ ॥ ਪੁਰਖੋਤਮ ਦਾਸ ਕਹੈ ਲਛਮੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮਾਨ ਬੜੇ ਬੜੇ ਮੂਰਖਨ ਕੋ ਚਤੁਰਾ ਕਹਿਨੋ ਪੜਿਯੋ॥ ੪ ॥

ਸੰਪੂਰਨੰ

ਸੰਮਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ੪੪੭ ਸੰਨ ਈਸਵੀ ੧੯੧੫
ਸੰਮਤ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧੯੭੨

ਫਰਾਂਸ ਦਾ ਜਾਦੂ

ਜਿਸ ਵਿਚ ਧਾਗਾ ਤਵੀਤ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਿਹਾ ਹਰਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲਿਸਮਾਤੀ ਗਲਾਂ ਗਵਾਚੀ ਹੋਈ ਚੀਜ ਦਾ ਪਤਾ ਦਸਨਾ ਗੰਡਾ ਤਵੀਜ ਲਿਖਕੇ ਯਾਂ ਜਾਦੂ ਦਵਾਰਾ ਗਰਜਵੰਦ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾਕਰਨਾ ਹਰ ਇਕ ਰੋਗੀਨੂੰ ਫੂਕ ਮਾਰਕੇਰਾਜੀ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹਰਇਕ ਮੁਕਦਮੇ ਵਿਚ ਫਤਹ ਪਾਉਣੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਨਾ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਨੀਵਾਂ ਰਖਣਾ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਲ ਅਜੇਹਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮਗਰ ੨ ਪਿਆ ਫਿਰੇ ਆਪਣੇ ਹਰ ਇਕ ਅਫਸਰ (ਮਾਲਕ) ਨੂੰ ਐਸੀ ਜੁਗਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮੰਤਰ ਕਰ ਛਡਨਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਹੀਕੰਮਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਏ ਗੁਸੇ ਹੀ ਨਾ ਹੋਣਾ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰਨਾ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਨਾ ਗਲ ਕੀ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਅਜੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਦਾਹਵਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਦੂ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹ ਨਾਬੋਲੇ ਤਾਂ ਰਕਮ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰਹਾਂ ਵਡੇ ਸਫੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹਨਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਨਕਸ਼ੇਤਵੀਤਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਭੇਟਾ ਕੇਵਲ ੧॥) ਹੈ. ਡਾਕ ਖਰਚ ਵਖਰਾ।

ਮਿਲਨ ਦਾ ਪਤਾ:-

ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਪੁਸਤਕਾਂਵਾਲੇ ਬਜਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

